ਇੱਕ ਮਨੋਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ
ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੈ

ਸੋਲਮੇਟਸ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਵਾਇਸ, ਐਮ.ਡੀ.

ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ, ਕਈ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ
ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ

"ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੱਸ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਬੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰੋ।"
-ਬਰਨੀ ਸੀਗਲ, ਐਲ. ਐਮ.ਡੀ., ਐਮ.ਡੀ...ਪਿਆਰ, ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ

Table of Contents

ਅਧਿਆਇ 1
ਅਧਿਆਇ 2
ਅਧਿਆਇ 3
ਅਧਿਆਇ 4
ਅਧਿਆਇ 5
ਅਧਿਆਇ 6
ਅਧਿਆਇ 7
ਅਧਿਆਇ 8
ਅਧਿਆਇ 9
ਅਧਿਆਇ 10
ਅਧਿਆਇ 11
ਅਧਿਆਇ 12
ਅਧਿਆਇ 13
ਅਧਿਆਇ 14
ਅਧਿਆਇ 15
ਅਧਿਆਇ 16
ਅਧਿਆਇ 17
ਅਧਿਆਇ 18
ਅਧਿਆਇ 19
ਅਧਿਆਇ 20
ਅਧਿਆਇ 21
ਅਧਿਆਇ 22
ਅਧਿਆਇ 23
ਅਧਿਆਇ 24
ਉਪਸੰਹਾਰ

ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ

ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ

ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਡਾ: ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ

1996

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ
ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ

ਧੰਨਵਾਦ
ਕੈਰੋਲ, ਜੌਰਡਨ ਅਤੇ ਐਮੀ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਵਾਰਨਰ ਬੁੱਕਸ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸੰਪਾਦਕ ਜੋਆਨ ਡੇਵਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੌਂਸਲੇ, ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਿਆਣਪ ਲਈ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਜੋਨੀ ਇਵਾਨਸ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਏਜੰਟ, ਦੀ ਉਸਦੀ ਬੇਅੰਤ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਲਈ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।
ਅਤੇ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਪਾਠਕ ਦਾ ਨੋਟ
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ-ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਬਦਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੁਖਬੰਧ

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਹੈ;
ਇਹ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਗੋਏਥੇ

ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ, "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਕੰਪਿਊਟਰ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ।

“ਚਾਰ ਕਾਪੀਆਂ,” ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੰਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?”

ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੁਆਰਾ ਛਾਪੀ ਗਈ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਲਈ ਲਿਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਕਿਤਾਬ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਗੁਆਂਢੀ, ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਚਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਪੀਆਂ ਖਰੀਦਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਾਬ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਾ ਵਿਕਦੀ ਹੋਵੇ।

“ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ,” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। “ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼, ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਣਗੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ?”

ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਆਰਡਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੌ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਖੁਦ ਦੇਣੀ ਪਈ।

ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ 20 ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਪੀਆਂ ਛਪੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਬੈਸਟਸੈਲਰ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ।

ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਆਨਰਜ਼ ਨਾਲ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਟੀਚਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਅਤੇ ਯੇਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪਿਟਸਬਰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਮਿਆਮੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਕਲ ਫੈਕਲਟੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਿਨਾਈ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਆਏ। ਰਵਾਇਤੀ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜਾਂ ਅਤੇ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਪ੍ਰਤੀ ਰੋਧਕ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।
ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਕਿਤਾਬ, ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਇਲਾਜ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਅਸਲ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਕੇਸ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਮੇਰੀ ਤੀਜੀ ਕਿਤਾਬ "ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ" ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਸਦੀਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦਰ ਜੀਵਨ ਇਕੱਠੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਦੇ ਅਤੇ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ।
ਕਿਸਮਤ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਪਰ ਉਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਚੋਣ ਜਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਲਤ ਚੋਣ ਜਾਂ ਖੁੰਝਿਆ ਹੋਇਆ ਮੌਕਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਹੀ ਚੋਣ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਸਾਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਥੈਰੇਪੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਰਦ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੂਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੇਡਰੋ ਦਾ ਵੀ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਜੋ ਕਿ ਸੋਗ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੇਡਰੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਵੀ, ਹੱਲ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
ਭਾਵੇਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਪਿਛਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਲਾਸੇ ਅਕਸਰ ਜੋੜੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਉਭਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਉਲਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦਿਲਚਸਪ ਨਾਟਕ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਜਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਮਰੀਜ਼-ਡਾਕਟਰ ਗੁਪਤਤਾ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ? ਕੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਸਫਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਜਦੋਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੋਵੇਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੀ ਥੈਰੇਪੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੈਸ਼ਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸੈਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਜਾਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅੱਗੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡਾਂ, ਟੇਪਾਂ ਦੀਆਂ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਹੈ। ਗੁਪਤਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵੇ ਬਦਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦਿਨ, ਕੋਈ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 1

ਇਸ ਲਈ, ਜਾਣੋ ਕਿ ਵੱਡੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ ਮੈਂ
ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ। . . . ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।
ਤੁਹਾਨੂੰ... ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ, ਆਰਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ
ਹਵਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕੇਗੀ।

ਖਲੀਲ ਜਿਬਰਾਨ

ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਦੋ, ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਆਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋ ਸਕਣ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ, ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਚੰਦਰਮਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗੋਲੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਯੋਧੇ-ਜਨਰਲਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਸਵਾਰ ਹੋਏ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੇਤ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।

ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਮਾਗ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।" ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਫੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਛੋਹ ਦੀ ਯਾਦ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਹਰ ਪਰਮਾਣੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਭੇਜਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੇਟ ਉਲਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹੰਸ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸ ਪਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਤਾ ਗੁਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਉਸਦੇ ਡਰ, ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ, ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਦਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ

ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਮਤ ਇੰਨੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਇੰਨਾ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਫਟ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੁਰੰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਨ ਦੀ। ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ। ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਕਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ।
ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੂਖਮ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਰਦਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਧੀਰਜ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ, ਇੱਕ ਯਾਦ, ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਗ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਛੋਹਣ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁੰਮਣ ਨਾਲ ਜਾਗ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਝੰਜੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਉਹ ਛੋਹ ਜੋ ਜਾਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਦਾ, ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ, ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ।

ਅਧਿਆਇ 2

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ
ਕਹਾਣੀ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੀ
ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅੰਸ਼
ਜਿਸ ਲਈ ਪਿਛਲਾ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਪਾਠ ਸੀ

ਗੁੰਮ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਖਬਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ
ਮੈਂ ਅਜੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ; ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਿਆ
ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸੀ
ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਕਾਰਲ ਜੰਗ
ਲੰਬੀ, ਪਤਲੀ, ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀਆਂ ਉਦਾਸ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਜ਼ਲ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਦਾਸ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਢਿੱਲੇ ਨੇਵੀ ਬਲੂ ਬਿਜ਼ਨਸ ਸੂਟ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਨਾਇਕਾ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਮੀਦ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ," ਮੈਂ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਆਮ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਹੋਏ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਸੀ। ਨਾਮ, ਉਮਰ, ਰੈਫਰਲ ਸਰੋਤ, ਮੁੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਲੱਛਣ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਦੁੱਖ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਖ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ "ਰਿਸ਼ਤੇ" ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ।
"ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਗੜਬੜ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਟਕੀਪਣ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਉਸਦੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਕੈਥਰੀਨ ਵਾਂਗ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਨਾਟਕੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੀ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਕਾਊਂਟਿੰਗ ਫਰਮ ਦੀ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਸਫਲ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਪੇਂਡੂ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਹੋਈ। ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਜੋ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।
ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚਪਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਸਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਵੈ-ਅਕਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਦਰਦ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਸਰੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਰਦ, ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਬੇਢੰਗੇ ਇਕੱਲਤਾ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿੱਘੇ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਨੂੰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ।
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਦੂਤ ਵਰਗੀ ਸੀ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੰਦੀ।" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਬੱਚੀ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਪਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਦੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਡੀ ਹੋਈ, ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਿਆਮੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਾਹਸ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੇ ਮਿਡਵੈਸਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫ਼ੋਨ ਅਤੇ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ-ਧੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਹਾ। ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੇ ਸਮੇਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਘੱਟ ਹੀ ਗੁਆਉਂਦੀ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦੱਖਣੀ ਫਲੋਰੀਡਾ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਾਰਮ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ ਸਨ, ਇਹ ਰਕਮ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੰਪਰਕ ਹੁਣ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।
ਇਸ ਲਈ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਕਾਊਂਟਿੰਗ ਫਰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੁਕਾਬਲਾ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਈ ਲਿਆ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ ਆਫ਼ਤ ਆ ਗਈ।
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪੈਨਕ੍ਰੀਆਟਿਕ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਵੀ ਫਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਅਛੂਤਾ ਰਹੇ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਉਦਾਸੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਰੀਰਕ ਵਿਛੋੜਾ ਅਟੱਲ ਸੀ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਪਰ ਲਗਾਤਾਰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਰ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਆਪਣੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ।

ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਡਰ ਅਤੇ ਦਰਦ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰ ਰਹੀ ਮਾਂ 'ਤੇ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਦਿਨ ਭਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ... ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਹਿੱਸਾ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਨਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅਜੇ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਦੇਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟਦਾ ਗਿਆ। ਮੌਤ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਰਾਹਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੀਆਂ ਟਿਊਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਾਸ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਗੁਰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਪਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੀ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਦ੍ਰਿੜ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗੀ!"
ਇਹ ਉਹ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਜੋ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਸਨ, 'ਜੋ ਹੁਣ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ, ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਨਾਲ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਜਿਹਾ ਛੇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਸੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਵੀ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸਦੇ ਲੱਛਣ ਵਧਦੇ ਗਏ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਘੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਭਾਰ ਘਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦੀ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਧਦੀ ਗਈ।
ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਤਣਾਅ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਫੈਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ।
ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਧ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਕੱਲਾ, ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੱਭੇਗੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗੀ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਲੋਕ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਸਨ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲੋਕ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਕਸਰ ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ: ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਲ੍ਹਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਵਿਆਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਥਿਰਤਾ ਲਿਆਏਗਾ। ਪਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਤਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਇਆ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਰਸਾਇਣ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲਾ ਸਬੰਧ ਸੀ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਤਲਾਕ ਕਾਰਨ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ।

ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਡੇਟ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਲੱਗਿਆ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਇਹ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਨੁਕਸ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ?" ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਦਰਦਨਾਕ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਡੇਦਾਰ ਤੀਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਅਸਫਲ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਲੂਣ ਛਿੜਕ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨਾਲ ਵਚਨਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਨੇ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਇੱਕ ਸਫਲ ਬੈਂਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਡੇਟਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਈਰਖਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅੰਕੜਿਆਂ, ਗਣਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰਕ ਸੰਪਰਕਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜੈਵਿਕ ਘੜੀ ਟਿਕ ਟਿਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸੰਪੂਰਨ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਨਿਦਾਨ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਪਹੁੰਚ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਫ਼ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੋਜ਼ੈਕ ਜਾਂ ਹੋਰ ਐਂਟੀ ਡਿਪ੍ਰੈਸੈਂਟਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਟੀਚਾ ਰੱਖਾਂਗੇ।
ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਔਖੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਅਧਿਆਇ 3

ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ! ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਹਾਂ।
ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹਾਂ।
ਸਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯੂਜੀਨ ਓ'ਨੀਲ

ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਯੇਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਤੇ ਹੋਰ, ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਲੱਭਾਂਗਾ ਜੋ ਦਬਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਰਾਮ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ।
ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਦੇ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੇ ਕਈ ਸਦਮੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸਥਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਯਾਦ ਸਨ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਸਦਮੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ,

ਕੈਥਾਰਸਿਸ ਨਾਮਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਲੱਛਣ ਗੰਭੀਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯਾਦਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ: "ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਥੰਮ੍ਹ ਹਨ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਜੋ ਖੁਰਦਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ।"
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਰੋਂਡਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਜੋ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਜਵਾਰ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਵੱਡੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭੱਜਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਠੰਡ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ; ਪਾਣੀ ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, ਨਿਗਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ... ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਯਾਦ ਦੌਰਾਨ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਬੱਦਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਜਾਂ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਡਰ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਮ੍ਹਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਕੈਥਾਰਟਿਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਫ਼ਤੇ-ਦਰ-ਹਫ਼ਤੇ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ। ਉਸਦੇ ਲੱਛਣ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਵਾਈ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕਵਾਦ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ। ਦੋ ਕਾਰਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕਵਾਦ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ, ਦੂਜਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ।
ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਯਾਦ ਆਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਮੌਤ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਆਮੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਗੁਪਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਠੰਢਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
"ਕੌਣ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੌਣ ਹੈ? ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੌਣ ਦੱਸਦਾ ਹੈ?"
"ਮਾਲਕ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮਾਲਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਛਿਆਸੀ ਵਾਰ ਜੀ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਕਸਤ ਰੂਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸੂਝ ਮਿਲੀ।

ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਿਛੋਕੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਰਿਤ ਗਿਆਨ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਯਾਮੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਪੱਧਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਥਨ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸਦੀ ਚੇਤੰਨ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਸੰਖੇਪ, ਕਾਵਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਸਕਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਾਂ।
ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਨੇਹੇ ਸੁਣਾਏ। ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਸੰਦੇਸ਼। ਮੇਰੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਮੇਰਾ ਵੀ ਇਹੀ ਮੰਨਣਾ ਹੈ।
ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
"ਅਸੀਂ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਆਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਦੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਕਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਊਰਜਾਵਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਉਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਯਾਦ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਲੱਭੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਵੀ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀਆਂ, ਜਾਂ ਕਦੇ ਸੁਣੀਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇਸ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਕਿਤਾਬ, ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਥੈਰੇਪੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ।

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪੈਟਰਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਆਦਤਾਂ, ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਨ ਬਲਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੰਸਕ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੜ ਰਹੇ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਨਮੂਨੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਦ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਤੀਜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ 'ਤੇ ਪਰਮਾਣੂ ਬੰਬ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਦੋਸ਼-ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓਲੋਜਿਸਟ, ਇਹ ਆਦਮੀ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਮਲ, ਸੁੰਦਰ, ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ।
ਇਹ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ।

18 ਦਸੰਬਰ, 1994 ਨੂੰ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਇੱਕ USA Today/CNN/Gallup ਪੋਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦੇਸ਼ ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਤਾਈ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬਾਲਗ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ 1990 ਵਿੱਚ 21 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ।
ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਜੋ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, 1990 ਵਿੱਚ 18 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਦਸੰਬਰ 1994 ਵਿੱਚ 28 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਨੱਬੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ 79 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਅਧਿਆਇ 4

ਇਸ ਲਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ
ਹਕੀਕਤ ਦੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਭਾਰਤੀ ਵਿਚਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ
ਯੂਰਪ ਦੇ ਚਿੰਤਕ।

ਐਲਬਰਟ ਸ਼ਵੇਟਜ਼ਰ

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਅਕਸਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤੇਜ਼-ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵਿਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।
ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰਿਤ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਉਮੈ, ਮਨ, ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਇਕਾਗਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼-ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਟੇਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਟੇਪ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਸੰਮੋਹਨ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਡੂੰਘੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਟੇਪ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੇਪ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਰੱਖਿਆ" ਕੀਤੀ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟੇਪ ਤੋਂ ਭਟਕਾਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ

ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟੇਪ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਢੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਤਕਨੀਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਆਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਹ ਹੌਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਫਿਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਰਗੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮਰੀਜ਼ ਹਲਕੇ ਤੋਂ ਦਰਮਿਆਨੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਫਿਰ ਜੇ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਡੂੰਘਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਮਨ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੋਚਣ, ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਲੇਖਾਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ, ਰੇਖਿਕ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਸਕਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤਕਨੀਕ ਵਰਤੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਦਬਾਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਟਿਕ ਗਈ।

ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ, ਹੁਣ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਹੀ ਪਲ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ "ਸੌਂ!"।
ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਢਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਅਚਾਨਕ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਸੌਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਖਲ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਚੇਤ "ਨੀਂਦ" ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।
"ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈਂ, ਹਰ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਤੂੰ ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਗੰਧ, ਸੁਆਦ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਯਾਦ ਆਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸਪਸ਼ਟ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਵਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੀ।
ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਾਈਆਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ... ਅਤੇ ਕੂਕੀਜ਼। ਇਹ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਐਪਰਨ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਉੱਪਰ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ।"
"ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ।
ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਵੱਡੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ, ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਫਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ, ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਮੋਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮੋਤੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਉਹ ਖਾਸ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਹਨ। ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ... ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ... ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹਨ।"
“ਚੰਗਾ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।”
ਹਾਲੀਆ ਖਾਣੇ ਜਾਂ ਬਚਪਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵਰਚੁਅਲ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੁਹਾਵਣੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦ ਕੀਤੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਕਸਰ ਚੇਤੰਨ, ਜਾਗਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਰੀਜ਼ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੌਰਾਨ ਯਾਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਰੀਜ਼ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਟੇਪਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਲਪਨਾ ਕੀ ਹੈ, ਕਲਪਨਾ ਕੀ ਹੈ, ਰੂਪਕ ਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕੀ ਹੈ, ਅਸਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਮੇਲ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਬੱਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਜਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਸ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ ਬਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ।"
"ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਗਰਭ-ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਬੱਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ।"

ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਗਿਣਿਆ, ਉਸਦੀ ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਕੀਤਾ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਗਰਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ। ਹੰਝੂ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਸਨ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ।
ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੈ। ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਅਸਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੁੜਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਜੁੜਵਾਂ ਭੈਣ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜੁੜਵਾਂ ਸੀ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਰਭ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਤੋਂ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
“ਚੰਗਾ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ। “ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਸ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ।”

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲਿਫਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਟਨ ਦਬਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੰਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਗਿਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲਿਫਟ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ "ਇੱਕ" ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਿੱਤਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼, ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਡਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ... ਮੈਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ।"
“ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ,” ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਟੋਕਿਆ, “ਬੱਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰੋ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਫਿਲਮ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋ। ਦੇਖੋ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ।”
ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਲਈ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਗਈ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਹਨੇਰੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ।
ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਉਸ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਉਸਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੇ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਕਿਸ਼ਤੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸਥਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਲਹਿਰਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ।"
"ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ।"
"ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰਾਂ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕਿਸ਼ੋਰ।"

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ।

ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਘੱਟ ਉਦਾਸ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸੋਗ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੋਈ ਐਂਟੀ ਡਿਪ੍ਰੈਸੈਂਟ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਬੇਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਚੈਨ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਲੱਛਣ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੈਰਾਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਿੰਤਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਡੋਮੀਨੀਅਮ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚ ਪੂਲ ਅਤੇ ਜੈਕੂਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੱਛਣ ਘੱਟ ਰਹੇ ਸਨ।
ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ, ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ, ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਆਮ ਲੋਕ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਆਪਕ ਥੀਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਨਵੰਬਰ 1992 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜੋਨ ਰਿਵਰਸ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟਾਕ ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਜੋਨ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਲਾਈਵ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਹੋਟਲ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੋਨ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਹਾਵਰਡ ਸਟਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਬੇਰੋਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਮੇਕਅਪ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਸਵੈਟਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਹੁਤ ਗੁੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।
ਜੋਨ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ, ਬੇਜ ਰੰਗ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੜਿੱਕੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਕੈਮਰੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਜੋਨ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ 'ਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਪਿਛਾਂਹਖਿੱਚੂ ਸਥਿਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੜਾਅ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਫੇਰੀ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਜੋਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਜੇਨ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚੈੱਕਡ ਡਰੈੱਸ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਾਲ 1835 ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਊ ਔਰਤ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ।

"ਇੱਕ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਜੋਨ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਕਸਰ ਮੌਖਿਕ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਹਿਜ ਜਾਣਕਾਰ ਹੈ, ਦਿਲ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਜੋਨ ਰਿਵਰਸ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਸਨ। ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ ਵੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੀ ਸੀ। "ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੀਵਰ ਟੋਪ ਹੈਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਬਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ।
ਜੋਨ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ!" ਉਹ ਰੋ ਪਈ, ਭਾਵ ਉਹ ਧੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਸੀ। "ਭਿਆਨਕ... ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ!" ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ।
"ਇਹ ਸਤਾਰਾਂ [ਸੌ] ਕੁਝ ਹੈ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹਾਂ।" ਉਹ ਲਿੰਗ ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਿਸਾਨ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜੋਨ ਆਪਣੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੀ ਸ਼ੋਅ-ਬਿਜ਼ਨਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਗਾਇਆ। ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ, ਜੋ 1835 ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ ਧੀ ਸੀ, ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦੀ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜੋਨ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਜਿਸਨੂੰ ਜੋਨ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ?
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਾਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪੇਡਰੋ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਦਾਸੀ, ਅਣਸਾਂਝੇ ਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁਲਾਕਾਤ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਪਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 5

ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ
ਇਹ ਪਿਤਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ: "ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ!"
ਉਸ ਦਿਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਲਈ - ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।
ਮਾਂ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਪਈ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈ ਸੀ... ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਚੀਕ ਉੱਠੀ,
ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਹਨ... "ਮੇਰਾ ਦੂਤ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ!"
ਆਪਣੀ ਜੱਫੀ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਹੋਈ ਬੱਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦਿਆਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਹ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ:
"ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, - ਪਰ ਨਾ ਦੱਸ!" ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।
ਵਿਕਟਰ ਹਿਊਗੋ
ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਮੈਕਸੀਕਨ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੋਰਾ, ਰੇਤਲੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਲਗਭਗ ਹਰੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸੌਖੀ ਬੁੱਧੀ ਨੇ ਉਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਕਸੀਕੋ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਸੋਗ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਿਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਭੂਗੋਲ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ।
ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ, ਕਲੀਨਿਕਲ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਹੱਲ, ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਇਹ ਸਭ ਯਾਦ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਹਿਲੂ ਉਹ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਸੋਗ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਸੋਗ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਤਰੀਵ, ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਅਚੇਤ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਏ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ।
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰ ਨੁਕਸਾਨ ਦੱਬੀਆਂ ਜਾਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੇ ਸੰਚਤ ਸੋਗ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ

ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮੀਲ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ, ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਡੂੰਘਾ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਵੱਡੀ, ਨਰਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟਾਈ ਢਿੱਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਵਿੱਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਕਈ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਬੰਦ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੇਡਰੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਮਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਪੇਡਰੋ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ।

ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਨੈਨੀਆਂ, ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਟਾਫ ਘਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾਵਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਡੇਟ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨੁਕਸ ਲੱਭਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।"

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਬੇਆਰਾਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ।

"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ।
"ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਅਫੇਅਰ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਉਹ ਵੱਡੀ ਸੀ... ਅਤੇ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।" ਪੇਡਰੋ ਰੁਕ ਗਿਆ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੁੱਪੀ ਭਰਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈ। "ਕੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ?"
“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।”
“ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ,” ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਸ਼ੁੱਭ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ... ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ।
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ," ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਗਰਭਪਾਤ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਗਰਭਪਾਤ, ਜਾਂ ਗਰਭਪਾਤ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ," ਮੈਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, "ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲਈ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਹੱਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਸਥਿਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਮੂਲ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ, "ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ, ਉੱਚ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।"
ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਫਿਰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਬੋਲਿਆ ਨਹੀਂ।
"ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਤਮਾ ਉਹ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ। ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸ ਖਾਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ, ਆਤਮਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਲਗਾਵ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੌਰਾਨ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋੜਿਆ, ਇੱਕ ਨੱਬੇ-ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਕੋਣ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਹੱਥ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜੋ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜੁੜਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਆਤਮਾ ਅਮਰ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ, ਜੇ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਆਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਗਰਭਪਾਤ ਜਾਂ ਗਰਭਪਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

"ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ!" ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੁਣ ਚਮਕਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਕੁਝ ਪਲ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਫਿਰ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਠੀਕ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮੋਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ।
"ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮਿਆਮੀ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?"
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨੱਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਲੱਭਣ, ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹਨ?"
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ... ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ,” ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, “ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ,” ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਡਰੋ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਲਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੂਡ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

"ਉਹ ਠੀਕ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਸੱਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮੈਂ-" ਪੇਡਰੋ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ।
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਸੋਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਿਆ। "ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ?"
“ਉਹ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
ਮੈਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਿਹਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਦਰਦ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਦੌੜੇ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਲਾਰਮ ਘੜੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ, ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਤਰਕ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਿ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਨਾਟਕ ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਵੀਅਤਨਾਮੀ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਥਿਚ ਨਹਤ ਹਾਨ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਚਾਹ ਦੇ ਕੱਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਚਾਹ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਗਰਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮਿਠਾਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸੁਆਦ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹ ਦੇ ਕੱਪ ਦਾ ਆਨੰਦ

ਲੈਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆ ਦਿਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੱਪ ਵੱਲ ਦੇਖੋਗੇ, ਅਤੇ ਚਾਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ, ਖੁਸ਼ਬੂ, ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘਦਾ ਜਾਪੇਗਾ।
ਭੂਤਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖੋ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਭਵਿੱਖ ਅਜੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਓ, ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਓਗੇ।

ਅਧਿਆਇ 6

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਧਰਤੀ 'ਤੇ; ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਮਾਸ-ਭੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਬੁੱਢੀ ਆਤਮਾ ਰਾਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ
ਦੁਬਾਰਾ।

ਜੌਨ ਮੇਸਫੀਲਡ

ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਦੁੱਖ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਸੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
“ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਸੱਠ ਜਾਂ ਸੱਤਰ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।"

"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ?"
"'ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ। . . . ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੋ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ।' ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ।"
"ਕਿਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ 'ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ।'"
"ਕੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ?"
"ਸੱਚੀਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਖੰਭ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਹੋ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ।
ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਆਰਕੀਟਾਈਪਸ ਜਾਂ ਸਿਗਮੰਡ ਫਰਾਇਡ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਸੁਪਨਾ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਫਰਾਇਡੀਅਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ।
ਮੈਂ "ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਹੋ" ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
“ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ,” ਮੈਂ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ। “ਇਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਟਾ ਖੰਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ,” ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਭਵਿੱਖ ਉੱਤੇ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
“ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਫਿਰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਹੀ ਔਰਤ?"
“ਉਹੀ ਔਰਤ, ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ, ਉਹੀ ਖੰਭ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। “'ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ... ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੋ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ।' “
"ਸ਼ਾਇਦ ਜਵਾਬ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ.. ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੇਡਰੋ ਸੰਮੋਹਨ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਮੋੜਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪਲਕਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕਣ ਦੇਣਾ, ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅੱਖ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਪਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਖ ਦਾ ਸਕਲੇਰਾ, ਜਾਂ ਚਿੱਟਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿੰਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਲਕਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਵਿਅਕਤੀ ਓਨਾ ਹੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪੇਡਰੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਆਇਰਿਸ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ, ਅੱਖ ਦਾ ਰੰਗੀਨ ਹਿੱਸਾ, ਬਚਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਆਇਰਿਸ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਣ ਦੇ ਟੈਸਟ ਨੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਦਖਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਰੀਜ਼ ਜੋ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਆਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
“ਬਸ ਆਰਾਮ ਕਰੋ,” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। “ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਹੈ,” ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੇਡਰੋ ਹੋਰ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਚਿੱਟੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਡੁੱਬਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੀਆਂ ਬੰਦ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀਆਂ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ।

"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਖਰੀ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਕੀ ਖਾਧਾ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ।
ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਖਾਣੇ ਯਾਦ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਬੂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਚਾਰਜ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸਵੈ-ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਹੈ।"
ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘੇ ਹੋ ਗਏ।
"ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਰੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਫਿਲਮ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਚਾਹੋ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬੀਚ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੇਆਰਾਮ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਾਗਦੇ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋਗੇ।"
"ਇਹ ਸਟਾਰ ਟ੍ਰੈਕ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਾਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਯਾਦਾਂ ਵਾਂਗ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ।"
ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੁੱਤੇ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵੀਕਐਂਡ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਸੀ, ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੇਡਰੋ ਬਚਪਨ ਦੀ ਇਸ ਯਾਦ ਦਾ ਹੋਰ ਆਨੰਦ ਲੈ ਸਕਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ।"

"ਚੰਗਾ। ਆਓ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੈ।" ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਿਆ ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇਕਦਮ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ... ਭਿਆਨਕ!" ਉਸਨੇ ਹੂੰਝ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ... ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।" ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹਰ ਪਾਸੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅੱਗ ਨੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਅਜੀਬ ਗੋਲ ਤੰਬੂਆਂ ਸਮੇਤ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੰਬੂ ਬਰਕਰਾਰ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਕਤਲੇਆਮ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਬੇਮੇਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਰੰਗੀਨ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਚਿੱਟੇ ਖੰਭ ਠੰਡੀ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਲਹਿਰਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਘੋੜੇ, ਡੰਗਰ ਅਤੇ ਬਲਦ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕਤਲੇਆਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਆਏ "ਡਰਪੋਕਾਂ" ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਕੋਈ ਕੰਧ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਜੰਗੀ ਸਰਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੇਗਾ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ। ਬਦਲਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਨਿਰਾਸ਼, ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਮੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯੁਰਟ ਹਨ... ਤੰਬੂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।" ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਆਗੂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਅਤੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸੀ।
"ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹਨ। ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਪੂਛਾਂ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਖੇਡਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਮੁਖੀ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।

"ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੰਗੋਲੀਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ।"

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਉੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੰਗੋਲੀਆ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਭਾਸ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਪੇਡਰੋ, ਮੰਗੋਲੀਆ ਸ਼ਬਦ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਛਾਂਟੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਗਰੂਕ ਹੈ, ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਨ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਫਿਲਮ ਦਾ ਦਰਸ਼ਕ, ਇਸਦਾ ਆਲੋਚਕ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰੀਖ ਦੇਣ ਅਤੇ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਭੂਗੋਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਫਿਲਮ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੇਡਰੋ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਮੰਗੋਲੀਆ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"

ਫਿਰ, ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।"

ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਨਮ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੋਵੇਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਧੀ ਵੀ ਸੀ।

ਪੇਡਰੋ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬਾਹ ਹੋਏ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਜੀ ਵਾਰ। ਹਰ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਭਟਕਣਾਵਾਂ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੇਡਰੋ ਕੋਲ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸੀ।
ਪੇਡਰੋ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਹੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਲੜੀ ਮਿਲੀ ਸੀ: ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ, ਬੱਚਾ, ਮਾਪੇ, ਭਾਈਚਾਰਾ।
ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ।

ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲਟਕਾਉਣ ਦਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲੈਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲਦਾ। ਅਕਸਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਫੜ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝਟਕਾ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੱਫੀ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ।
ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਦੋਂ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਹੱਥ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਹੱਥ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਬੱਚੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਧੀ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਬੱਚੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਛਾਣ ਉਸਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਭਰ ਗਈ।
ਉਸਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੋਈ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 7

ਕੀ ਤੂੰ ਉਹੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀ
ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਹੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ,
ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋ?
ਜਾਂ ਕੀ ਤੂੰ ਉਹ ਮਿੱਠਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਜਵਾਨ ਸੀ? . . .
ਜਾਂ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੱਦਲਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ?
ਜਾਂ ਤੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁੰਦਾ,
ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,
ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਤੂੰ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਉੱਡੋ
ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕਿਹੜੇ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ;
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ,
ਘਿਣਾਉਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਘਿਣਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣਾ?
ਜੌਨ ਮਿਲਟਨ
ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟ ਉਦਾਸ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ..." ਜਦੋਂ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਦ ਨੇ

ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਡਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਡਰ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਡਰ ਵੀ।
ਉਹ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵਾਂਗ। ਅਵਚੇਤਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਗਿਆਨ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਕਿ ਮੌਤ ਅੰਤਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਜਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਬੰਦ ਢੱਕਣਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ।
“ਰੇਤ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। “ਇਹ ਬਹੁਤ ਚਿੱਟਾ ਹੈ... ਕਈ ਵਾਰ ਲਗਭਗ ਗੁਲਾਬੀ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਖੰਡ ਵਾਂਗ।” ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। “ਸੂਰਜ ਵੱਡੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਡੁੱਬਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਵੱਡੇ ਦਲਦਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਹਨ। ਦਲਦਲਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਟਾਪੂ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਚੰਗੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਦੇ ਹਾਂ।” ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਕੀ, ਫਿਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।
"ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਡਾ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੜ੍ਹਾਂ, ਪੌਦਿਆਂ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਪੌਦਿਆਂ ਤੋਂ ਦਵਾਈਆਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ... ਮੈਨੂੰ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ।"
ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਭਿਆਸਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਦੂਗਰ ਕਹਾਉਣ ਅਤੇ ਡੁਬੋ ਕੇ ਜਾਂ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਸਦਮਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਸੀ। ਉਹ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਈ, ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਨਾਲ

ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਦਾਸੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਬੁੱਢੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਸੋਗ ਦੀ ਘਾਟ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਉਦਾਸੀ ਗਾਇਬ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਕਈ ਵਾਰ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਪਿਛਲੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਾਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਇਸ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। "ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਦਾਗ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੀ," ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ।
"ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਦਿਨ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ... ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ... ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਬਕ ਹੈ... ਇੱਥੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵਿਛੋੜਾ ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ... ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ, ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁਆਰਥੀ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ।
"ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸੀ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਉਦਾਸੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਦੇ ਇਸ ਦਿਲਚਸਪ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸੀ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਵਿਭਿੰਨ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ।
ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਰੇਤ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ, ਹਥੇਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂਗ੍ਰੋਵ ਦਲਦਲਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸਦੀ ਰੂਹ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਵਚੇਤਨ ਭਰਮਾਉਣ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੁਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਆਮੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਆਮੀ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
“ਹਾਂ।” ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਧਰਤੀ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਖਿਆ। "ਇੱਥੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਹਨ... ਧੂੜ ਭਰੀਆਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ... ਵਪਾਰੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੜਕਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਨ... ਇਹ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ..."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਵੇਰਵੇ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਜਾਂ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਜਾ-ਦਿਮਾਗ, ਜਾਂ ਅਨੁਭਵੀ, ਕਾਰਜ ਹੈ। ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵੇਰਵੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ।

"ਭਾਰਤ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ... ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸਰਹੱਦਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਿਆਂ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਹਾਂ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹਾਂ... ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ। ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਗੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ... ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਖੱਚਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹਾਂ... ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹਾਂ। ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਠੰਡੇ ਹਨ।” ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮੁੱਠੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ।
ਇਹ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ ਪਰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਵਪਾਰੀ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਸੁੰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਠੰਡ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਭੁੱਖ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਬਿੰਦੂ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਬਹੁਤ ਹੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹੀਏ।"
ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੌੜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਤੱਤਾਂ ਕਾਰਨ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਮੂਨੀਆ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
"ਪਿਆਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਤਾਕਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਪਿਆਰ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠੋਰ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਸਾਰੇ ਮੌਸਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਹੈ।"

ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼, ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਕੀਲ, ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੂਰਪੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਯਾਦ ਆਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਜੋ ਲਾਲਚ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੁਣ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਹਨ।
ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਨਰਮ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਮੱਧਯੁਗੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਰਕ ਵਰਗੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਨਰਕ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਊਰਜਾਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਰਕ?
ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਸਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਯਿਸੂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਜੀਵ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ।
"ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਭਰਮ ਹੈ?" ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੀ ਹੈ ਅਸਲੀ!"
ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੁਰੰਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ, ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਰਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਅਣਦੇਖੀ, ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਅਧਿਆਇ 8

ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਹੱਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਖੌਲੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਸੋਗਮਈ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਅਜੀਬ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਰਾਲਫ਼ ਵਾਲਡੋ ਐਮਰਸਨ

ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰੀਵ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਤਹੀਤਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਹੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ?

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੇਲ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੇਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਓਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ।

ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਯਾਦ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਕਸਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੋਇਆ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਾਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਦੇਖੋ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ।

"ਅਸੀਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਅਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਛੋਟੀਆਂ ਸੁਰੰਗਾਂ... ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ... ਸੁਰੰਗਾਂ ਤੰਗ ਅਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੌੜਦੇ ਸਮੇਂ ਝੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਾਂ।
"ਓਹ!" ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਝਿੜਕਿਆ। "ਸਪੈਨਿਸ਼ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਫੜੀ, ਹਾਸਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਹਵਾ ਲਈ ਹਾਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਨਿਯਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਟਿਸ਼ੂ ਨਾਲ ਸੁਕਾਇਆ, ਪਸੀਨਾ ਘੱਟਣ ਲੱਗਾ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ... ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ... ਹੇਠਾਂ ਇੰਨਾ ਖੂਨ... ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹਾਂ।" ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਤੈਰਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ? ਸਬਕ ਕੀ ਸਨ?"
ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਦੋਵੇਂ ਮੂਰਖ ਸਨ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਸੋਨਾ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। . . . ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਨ।"

ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਸਬਕਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਉਸਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬੇਤੁਕੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਸੋਨਾ ਡਾਲਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਂਡਾਂ ਅਤੇ ਯੇਨ ਅਤੇ ਪੇਸੋ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਚੱਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?

ਪੇਡਰੋ ਦਾ ਸਿਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਬਹੁਤ ਹਾਲੀਆ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਨੁਭਵ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ।

"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ... ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਿੱਕੀ ਹੈ।” ਵੱਡੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੀ, ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੰਗ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਮਹਿੰਗਾਈ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਮੀਰਾਂ ਕੋਲ ਉਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਪੈਸੇ ਸਨ।

ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ। "ਮੈਗਡਾ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਭਟਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਹਾਂ," ਮੈਗਡਾ ਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ, ਫੌਜੀ ਆਗੂਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਹਾਂ।" ਉਹ ਥੋੜੀ ਵਿਅਰਥ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਯਾਦ ਸੀ।

"ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਦੀਵਾਨੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।" ਮੈਗਡਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ।

ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਰਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਪਰ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ।

ਫਿਰ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ... ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫੈਸਲੇ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। . . . ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ।

"ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤੀ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ!" ਮੈਗਡਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਸਿੱਧੀ ਸੀ; ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਚੋਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ।

ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

"ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੈ," ਮੈਗਡਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਨੀਲੀਆਂ ਹਨ...ਉਹ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਵੁਕ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਕਈ ਘੰਟੇ ਸਿਰਫ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ।

ਪੇਡਰੋ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ।

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ... ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। . . . ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।" ਮੈਗਡਾ ਨੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਅਸਲ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋੜ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਂਟਾ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਰਮਨ ਰਾਜਨੀਤੀ ਹਿੰਸਕ ਨਵੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਝੁਕਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਗਡਾ ਆਪਣੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਛੋਟੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਪਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਜਿਨਸੀ ਬਿਮਾਰੀ,

ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਫਿਲਿਸ, ਤੋਂ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਦੇਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੇਖੋ ਕਿ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੌਣ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਸਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹਾਂ... ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ, ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਰਲਾ ਰਹੇ ਹਨ... ਗਰੀਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਨਰਕ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?
"ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਹੈ," ਮੈਗਡਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਹਨ?"
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕੌੜੇ ਜਿਹੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। . . . ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਸੁੰਦਰਤਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਨੀਵੇਂ ਨੋਟ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਬਸ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।"
ਪੇਡਰੋ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ।
ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣਾ ਦਰਦ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਰਦ ਦਾ ਮੂਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸੋਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਕਿਹੜਾ ਨਰਸਰੀ ਸਕੂਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਬਨਾਮ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ, ਕਿਹੜੇ ਕਾਲਜ-ਬੋਰਡ ਪ੍ਰੈਪ ਕੋਰਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਨ, ਗ੍ਰੇਡ ਕਿਵੇਂ ਵਧਾਉਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਤੋਂ

ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਲਜ, ਉਸ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਨਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਬੇਅੰਤ। ਫਿਰ ਉਹੀ ਚੱਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੰਮ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਕਸੀਜਨ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੱਚੇ ਵੀਹ ਜਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਾਹ ਲੈਣਗੇ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਖਾਣਗੇ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਫਲੋਰੋਕਾਰਬਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੈਵਿਕ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਓਜ਼ੋਨ ਪਰਤ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਸਕਣਗੇ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰੀਨਹਾਊਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤੱਟਾਂ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਅਤੇ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫਾਲਟ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ? ਅਤੇ ਚੀਨ, ਅਫਰੀਕਾ, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਓਨੇ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਅਟੱਲ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਵੋਗੇ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ SAT ਟੈਸਟਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲਜਾਂ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਔਲਾਦ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ?
ਹਰ ਕੋਈ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਉਣ ਦਾ ਇੰਨਾ ਜਨੂੰਨ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੁਖੀ ਸਾਲ ਕਿਉਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ? ਕੋਲੈਸਟ੍ਰੋਲ ਦੇ ਪੱਧਰ, ਬਰੈਨ ਡਾਈਟ, ਲਿਪਿਡ ਕਾਉਂਟਸ, ਐਰੋਬਿਕ ਕਸਰਤ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੁਝੇਵੇਂ ਕਿਉਂ?
ਕੀ ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੀਓ, ਹਰ ਦਿਨ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਬਣਾਓ, ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਈ ਹੈ?
ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ, ਕਿ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਮੋਟਾਪਾ ਹੋਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਰਦ, ਸੋਗ ਅਤੇ ਅਪੰਗਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਸ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਅੱਜ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਨੰਦ ਲੱਭੋ।
ਵਿਡੰਬਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਓਗੇ।
ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਈਵਰ ਹੋ, ਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਵਾਹਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਬਣਾਓ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ, ਸੌ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਤੱਕ ਜੀਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਨੂੰ 200,000 ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ, 300,000 ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਲਾਉਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਕਾਰ ਦੀ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਟ੍ਰਾਂਸਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੰਜਣ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਕੋਰਵੇਟ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਤੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕੋਰਵੇਟ ਵਿੱਚ ਸਲਾਈਡ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਈਵਰ, ਆਤਮਾ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰ।
ਅਤੇ, ਵੈਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੇਰਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 9

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਂਦ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। . . . ਮੈਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਤਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਸ਼ੂਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ—
ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਲਾ।

ਹੈਨਰੀ ਡੇਵਿਡ ਥੋਰੋ

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਉਸ ਲਈ ਦੁਰਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ

ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ; ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।
ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਬਕ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਰੰਗ ਯਾਦ ਸਨ, ਜੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨਹਿਰੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਗੁਲਾਬੀ ਜਾਂ ਬੇਜ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗ। ਪਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਛੋਟੀਆਂ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਪੱਥਰੀਲੀਆਂ ਸੜਕਾਂ, ਘਰ, ਵਸਨੀਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਸਨ। ਕੁਝ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ, ਕੁਝ ਖੇਤ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸਣ ਅਤੇ ਕਣਕ ਉੱਗਦੀ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਸੜਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੂਹ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਓਕ ਅਤੇ ਅਨਾਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਖੂਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਇਹ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਤੀਬਰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ, ਨਵੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੀਦ ਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਭਾਰੀਪਨ, ਕਠੋਰਤਾ, ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦਾ, ਰੋਮ ਤੋਂ ਆਏ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ।
ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਏਲੀ ਸੀ, ਯਾਦ ਆਇਆ, ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਮਿਆਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਆਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਕਟੋਰੇ, ਘੜੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਲਈ ਵੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਵਪਾਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੱਗ ਜਾਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਕਟੋਰੇ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਘੁਮਿਆਰ ਦੇ ਪਹੀਏ, ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਤਾਲ, ਅਤੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਿਰੀਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਅਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਫੈਲਣ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਵਧੇ: ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤੀ ਮੌਤ। ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਅਕਸਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮੁਢਲੇ ਈਸਾਈਆਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਨੋਰੰਜਨ

ਲਈ ਜ਼ਾਲਮ ਖੇਡਾਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੇਡ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਮਿਰੀਅਮ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਏਲੀ ਦੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘਸੀਟਿਆ। ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਧੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਫਿਰ ਦੋ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਰੱਸੀ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੌੜਨ ਲੱਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਘੋੜੇ ਹੋਣ। ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੂੜ ਭਰੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਬੇਤੁਕੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖੇਡ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਕੋਮਲ ਛੋਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹਾਸਾ-ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਨਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚੁੰਮਣਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਚੱਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਜੱਫੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਦਿਨ ਇਸ ਕੋਮਲ, ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਹੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਭਰੇ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਰੀਅਮ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਛੇਕ ਨਾਲ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖੇਡ ਲਈ। ਬੇਤੁਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਹੰਝੂ ਉਸਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ।
ਉਹ ਧੂੜ ਭਰੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ

ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਪਿਤਾ ਜੀ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ, ਉਸਦੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗੀ।"
ਉਸਦੀਆਂ ਮੱਧਮ ਪੈ ਰਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਝਪਕ ਪਈਆਂ।
ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਦਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਹਿੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੋਂ ਅਡੋਲ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਟੇਪ ਲਗਾਈ, ਅਤੇ ਲਾਲ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਲਾਈਟ ਚਮਕ ਉੱਠੀ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਮੀਨਾ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦੁੱਖ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ?
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ।
"ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ।
“ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ?"
"ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦਾ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
"ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਜੀਉਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਜੀਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।"

ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ..." ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਈ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮਾਸਟਰਾਂ, ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ, ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਧੇਰੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
"ਯਾਦ ਰੱਖੋ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। . . . ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਬੁੱਧੀ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਜੀਵ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਜਾਂ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੀਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਮਨ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ।
"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਊਰਜਾ ਹੌਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਜਹਾਜ਼ ਵਰਗੇ ਸੰਘਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਈਜ਼ਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਘਣੀ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਤੇਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਦਰ ਨਾਲ ਉਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਦਰ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਸਮਾਂ ਹੌਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਸਰੀਰ, ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੀ

ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੌਕਾ ਖੁੰਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। . . . ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਕਈ ਪੱਧਰ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਪੱਧਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
"ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੱਧਰ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਹਿਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ... ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਅਨੁਭਵ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਭਵ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਓ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਓ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਦਇਆ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਮਨੁੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜੀਵ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪ ਹਨ... ਭੌਤਿਕ ਡੱਬਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੀ, ਆਤਮਾ ਜੇਕਰ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਵੰਡੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਪਰ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਧਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇਖਣਗੇ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਰਾਮਿਡ ਵਾਂਗ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ, ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਵਾਂਗ ਜਾਂ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਵਾਂਗ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਊਰਜਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਅਨੁਭਵੀ ਦੀ ਊਰਜਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਨੁਭਵੀ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਠੋਸ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਉਸ ਅਨੁਭਵੀ ਲਈ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ

ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। . . . ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘਾਟ ਹੈ।"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਰੀਜ਼ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਵਾਂਗ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ "ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਘਾਟ" ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸੰਪਰਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ, ਲਗਭਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈਕਚਰ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨੇਹੇ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਧਿਆਨ ਵਾਲੀ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਲਈ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜੋ ਮਨੋ-ਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਥੱਕੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਭਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੈਟਿੰਗ - ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇਜ਼, ਤੇਜ਼ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ - ਧੁੜ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਪਿਆਰ ਹੈ। . . . ਸਭ ਕੁਝ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਬਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਮਾਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁਣ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਰਤਮਾਨ ਹੈ। ਭੂਤਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਦਰਦ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਬਰ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

"ਪਿਆਰ ਹੀ ਅੰਤਮ ਉੱਤਰ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਕੋਈ ਅਮੂਰਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਸਲ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦਾ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ 'ਬਣਾ' ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਸ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਛੂਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਰੋ।"
"ਪਿਆਰ ਡਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਸਾਰੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਕੇਤ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਇੱਕੋ ਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹਨ। ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਗੁੱਸਾ ਹੈ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਲੋੜੀਆਂ, ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ।"
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਹਉਮੈ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਅਸਥਾਈ, ਝੂਠਾ ਸਵੈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਉਮੈ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਉਮੈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਉਮੈ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ - ਹੰਕਾਰ, ਹੰਕਾਰ, ਰੱਖਿਆਤਮਕਤਾ, ਡਰ - ਬੇਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਭੈੜਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਉਮੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ, ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਸਵੈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਥਾਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਹੈ।"
"ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਸਹਿਜਤਾ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹਕੀਕਤ ਅਤੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਕੀਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਅਮਰਤਾ, ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਅਤੇ ਕਾਲਹੀਣਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੈ। ਭਰਮ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਥਾਈ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਲਟਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਭਰਮ ਲਈ ਤਰਸਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਿ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹੰਕਾਰ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

"ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਧੀਰਜ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਲਦੀ ਕੀ ਹੈ? ਵੈਸੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ। ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਭਵਿੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?
"ਥੈਰੇਪੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਥੈਰੇਪੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਹੀ ਅੰਤਮ ਥੈਰੇਪੀ ਹੈ। ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਦਿਸ਼ਾ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਤੁਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।"
"ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਾਂ ਮਾਪਣਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪੋ, ਮਿੰਟਾਂ ਜਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਸਮਝ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
"ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਇਹ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਰਵੱਈਏ, ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ? ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ?
"ਵਿਚਾਰ ਵੱਖਰੇਪਣ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਦਾ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੰਕਾਰ ਇਸ ਭਰਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਰਮ ਡਰ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਡਰ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਰਾਜਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਬਸ ਸੁਲਝਾਓ। ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਸਰੋਤ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਦੁਬਾਰਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਧਿਆਨ ਕਰੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਏਕਤਾ ਵੇਖੋ, ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ।"

"ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਇਲਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਣਵਰਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਗੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਈ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਡਰਾਉਣਾ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਾਜਬ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਦੂਜੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਡਰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਨ।"
"ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੋ: ਕੀ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ? ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਉਣ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ? ਮੌਤ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੈ?"
"ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਗੁੱਸਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁੱਸਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੂਰਖਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਵਿੱਚ ਘੋਲ ਦਿਓ।"
"ਉਦਾਸੀ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਉਦਾਸੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਗੁਆਉਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਤਿੱਖਾ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੀ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲੋ, ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਜਕੜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ। ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।"
"ਚਿੰਤਾ ਹਉਮੈ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਜਿਹਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ, ਸਬਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।"
"ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੈਲੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਡਿਕਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
"ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਹਨ, ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਜ਼ੇ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਮ ਹਸਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਵਿਲੱਖਣ ਹਨ। ਪਰ ਸਮੂਹ ਕਰਮ ਵੀ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਕਰਜ਼ੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮੂਹ ਹਨ: ਧਰਮ, ਨਸਲਾਂ, ਕੌਮੀਅਤਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਕਰਮ ਹਨ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਗੇ। ਸਮੂਹ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਜ਼ੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਨਤੀਜਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ, ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਕਰਮ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਹੋਏ ਪਰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ।
"ਜਦੋਂ ਇਹ ਰੱਬ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਭਰਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਜੋ ਨਿਆਂ, ਦਇਆ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਫਲ ਲੋੜੀਂਦਾ ਟੀਚਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਫਲ ਅਸਥਾਈ, ਭਰਮਪੂਰਨ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਫਲ ਫਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਫਲ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਟੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਹੈ।"
"ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਸਥਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦੇ, ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਸਵਾਰਥ ਨਾਲ ਮੰਗੀ ਗਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਉਪ-ਉਤਪਾਦ, ਬਿਨਾਂ ਮੰਗੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਭਰਮ ਹੈ ਅਤੇ

ਅਸਥਾਈ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕਰਮ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਲੈਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
"ਟੀਚਾ ਜਿੱਤਣਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ ਹੈ।"

ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਦੁਬਾਰਾ ਆਈ ਹੋਵੇ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਹੋਰ।
"ਰੱਬ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨੇਕੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਾਅ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬੌਧਿਕ ਸਮਝ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।"

ਅਧਿਆਇ 10

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ,
ਪਰ ਕਦੋਂ ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ;
ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,
ਮਿੱਠੀ ਤੇਜ ਖੁਸ਼ਬੂ,
ਹਾਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਕਿਨਾਰੇ ਦੁਆਲੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ।
ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਸੀ-
ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ:
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਿੜੀ ਉੱਡਦੀ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਗਰਦਨ ਇੰਨੀ ਮੁੜ ਗਈ,

ਕੁਝ ਪਰਦਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, - / ਇਹ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਡਾਂਟੇ ਗੈਬਰੀਅਲ ਰੋਸੇਟੀ

ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੀਵਨ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਮੌਕੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਆਸਾਨ ਜੀਵਨ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਘੱਟ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਨ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਰੰਤ ਪੇਡਰੋ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜਬਾੜਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ... ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ!"

"ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਪੁਜਾਰੀਵਾਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਣਨ ਲਈ। ... ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ!" ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

"ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। . . . ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ; ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੈ ਲਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ। ... ਮੈਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ!"

ਪਰ ਉਹ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਟੱਲ ਹੋਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ।

"ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਠਾਠ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ..." ਹੋਰ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਪਛਾਣ।

"ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ... ਮੇਰਾ ਭਰਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!"

ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਠੀਕ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕੱਠੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਹੋਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ। ਮਠਾਠ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ। "ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ... ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।" ਮਠਾਠ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਸੋਗ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਟੀ.ਬੀ. ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਭਰਾ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਸਨ... ਪਰ ਮੈਂ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। "ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮਾਫ਼ੀ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਠਾਠ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਦਾ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ। "ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਰਪਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਿਆਈ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਕੌੜਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ।"
ਹੋਰ ਵੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸਬਕ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸੰਤ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ, "ਇਸ ਲਈ
ਰੱਬ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ।”
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸੀ। ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ, ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਮੈਗਡਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪਿਆਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਿੰਦੂ ਲੱਭਣ ਲਈ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!"
"ਚਲੋ," ਮੈਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ।
“ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹਾਂ, ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹਾਂ। . . . ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। . . . ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!” ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਲਿਆ।
"ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਾਸਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾ ਹੈ," ਉਹ ਪਤਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਇਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਾਕੀ ਕਹਾਣੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸਿਪਾਹੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇੱਕ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭੱਜਣਾ।
ਉਸਦੀ ਧੀ ਰੋਂਦੀ ਅਤੇ ਰੋਦੀ ਹੋਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਹ ਤਾਲਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਨ ਨਿਕਲਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ।

ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਗੁੜਗੁੜਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਿਤਾ ਜੀ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਧੀ ਨੂੰ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਮੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਵੇਗੀ।
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਦਰਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਚਲੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਪਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਦਰਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ।
ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ! ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਵਾਨ, ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ, ਇੰਨੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਸਨ। "ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਫੀ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰ ਪਏ। ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਯਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ।
ਮੈਂ ਧੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਰੀਅਮ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੇ ਮਰ ਰਹੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਵਿਰਲਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ।
ਉਸ ਪਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਦਰਜਨਾਂ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਦਖਲ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੱਧਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁੜੀਆਂ ਕਿਸਮਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

*

ਮੇਰਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਡਮ, ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।
ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਫ਼ੋਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਗਏ ਸੀ। ਐਡਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੀ ਓਪਨ-ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੀ। ਅਸੀਂ ਰੋਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਿੱਲ ਗਏ। ਉਸ ਪਲ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਆਉਣੀ ਔਖੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕਾਰਸੈੱਟ ਹੋਵੇ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਸੈੱਟ, ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਅਤੇ ਤਿੱਖਾਪਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੌਰਡਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਐਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਖਾਸ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਡਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਲਈ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਮਦਦ ਮਿਲੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਤ੍ਹਾ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਠਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਗ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ

ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜੋ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਘੇਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਆਦਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਆਏ। ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਲਹਿਰਾਂ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਫੈਲਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਹੋਰ ਨਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਹੋਰ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਲੋਕ। ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਅਸੀਂ ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਐਡਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੈਥਰੀਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਮਰੀਜ਼ ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ। ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਅਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਅਧਿਆਇ 11

ਕਈ ਵਾਰ ਇਨਸਾਨ ਜਿਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਦੀਵਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ,
ਉਹ ਨਸਲ ਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਤਮਾ ਦਾ,
ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਇਰਲੈਂਡ ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਕੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰਦਾ ਹੈ
ਜਾਂ ਰਾਈਫਲ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਦਾਈ
ਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ..
ਭਾਵੇਂ ਕਬਰ ਖੋਦਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਲੰਬੀ ਹੈ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁੱਦਲ ਤਿੱਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ
ਦੁਬਾਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਵਿੱਚ।
ਡਬਲਯੂ.ਬੀ. ਯੀਟਸ

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਰੋ ਪਈ। ਉਸਦਾ ਮਸਕਾਰਾ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਲੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟਿਸ਼ੂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਲੀਆਂ ਮਸਕਾਰਾ ਲਾਈਨਾਂ ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਇਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਦਰਦ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰੋਈ। ਇਹ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਸਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਹੀਂ।

ਦਿਨ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਅਹੁਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਰਸਾਇਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਕੌਣ ਸੀ?

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਦਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਹੈ?

ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਆਖਰਕਾਰ ਜਿੱਤ ਗਈ। ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਕਰਨ, ਸੈਕਸ ਕਰਨ, ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਲਾਪਣ ਦਾ ਦੁੱਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਹ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ, ਨੱਕ ਬੰਦ, ਮਸਕਾਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਦਿਆਂ ਹੀ ਤੁਰੰਤ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਹਨ। ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਦੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੇਕਅਪ ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ... ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਇੰਨੀ ਚਿੱਟੀ ਹੈ, ਕਰੀਮ ਵਾਂਗ।"
"ਕਿਸ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣਾ?" ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਜਵਾਬ ਲੱਭਦੀ ਹੋਈ। "ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਤੋਂ... ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ। ਓ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ! ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੰਸਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ... ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਵਾਰਥੀ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ!"
"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ?" ਮੈਂ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ। ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਚੁਣਾਂਗੀ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। . . . ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਉਦਾਸੀ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਨਹੀਂ।” ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਦਾਸੀ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। “ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੇਰਾ... ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਅਤੇ ਇਨਫੈਕਸ਼ਨ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦੀ... ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੈ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ... ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ!” ਉਹ ਫਿਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਈ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੁੱਤਾ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ।
"ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ।
"ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ, ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ। ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਕਈ ਵਾਰ। ਮੈਂ ਜਵਾਬੀ ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੀਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਤੱਕ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੰਗ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਬੰਦ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ! ਇਹ ਜਾਰਜ ਹੈ... ਇਹ ਜਾਰਜ ਹੈ!"
"ਚੰਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਕੁੱਟਮਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਬੈਂਕਰ, ਜਾਰਜ, ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵਰਗੇ ਨਮੂਨੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਤੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਕਿਸੇ ਅਵਚੇਤਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੋਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੂਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਮੂਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਹੱਥ ਮਾਰਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਵਧੋ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੋਕਸ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਦੇਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਗੱਲ ਗਿਣ ਕੇ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਸ ਹਨੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕਦੇ ਵੀ ਮੱਧਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨੇ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ। "ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਪਾਸੇ ਖੂਨ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਦੀ। ਜੌਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। "ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ, "ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਜੌਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਜਾਓ।"
ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ!" ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਵਧ ਗਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਜੌਨ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਓਹ, ਹਾਂ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦਾਸ ਹਾਂ ਪਰ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਏ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਜੌਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ। ਸਿਰਫ਼ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੀ ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜੌਨ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਜੌਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ।" ਪਛਾਣ ਅਕਸਰ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਤਮਾ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ।"
ਉਹ ਫਿਰ ਰੁਕੀ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲੀ।
"ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। "ਇਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।"
"ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਛੱਤ ਦੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਿੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ?" ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।" ਉਹ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ!"
"ਚਲੋ," ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਜੌਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਜੌਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ!"

"ਤੈਨੂੰ ਜੌਨ ਵੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ," ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਸਭ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੀਏ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ... ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਿਆਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜੌਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੌਨ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ।"
"ਚੰਗਾ।"
"ਕੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਲਈ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। . . ." ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਆਖਰੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅਰਥ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਨੇ, ਕੈਥਰੀਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੰਮੋਹਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੁਲਾਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਰਾਮ ਕਰ ਗਈ। ਅੱਜ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯਕੀਨ ਦੇ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਾਗਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ।"

"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹੇ। "ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੱਭਣ ਨਾਲੋਂ ਲਾਟਰੀ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਲਾਟਰੀ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਚੌਦਾਂ ਮਿਲੀਅਨ ਬਨਾਮ ਇੱਕ ਸੀ।

*

"ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ" ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਏਰੀਅਲ ਅਤੇ ਐਂਥਨੀ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਅਣਇੱਛਤ ਵਿਛੋੜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਣਾ
ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਜਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਉਡੀਕ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਸਾਬਕਾ ਮਰੀਜ਼, ਏਰੀਅਲ, ਇੱਕ ਜੀਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ, ਐਂਥਨੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਪੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ ਅਤੇ ਬਣ ਗਏ
ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ। ਮਿਆਮੀ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ, ਏਰੀਅਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਂਥਨੀ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇ
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਤਜਰਬਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਦੇਖੋ ਕੀ ਹੈ"
"ਆ ਗਿਆ।" ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਏਰੀਅਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ
ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਂਥਨੀ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ।
ਐਂਥਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ,
ਉਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜੀਵੰਤ ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ
ਹੈਨੀਬਲ, ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਐਂਥਨੀ ਕੋਲ ਸੀ
ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਨਤ ਸਭਿਅਤਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਖਾਸ ਕਬੀਲਾ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ

ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਨੇ ਦੇ ਪਿਘਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਤਰਲ ਅੱਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ
ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਫੈਲਾ ਕੇ ਹਥਿਆਰ। ਐਂਥਨੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ
ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਜੰਗ ਲੜ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ,
ਗੂੜ੍ਹੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਕਬੀਲਾ ਜੋ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

ਐਂਥਨੀ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਯੁੱਧ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਕਬੀਲਾ, ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਹਮਲਾ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਤਲਵਾਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ
ਕੁੱਤੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਐਂਥਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲੋਕ
ਆਪਣੀ ਹੀ ਨਦੀ 'ਤੇ ਤਰਲ ਅੱਗ ਫੈਲਾਈ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ।
ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਝੀਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਦਬਾਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ 'ਤੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ
ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਐਂਥਨੀ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਮੰਗੇਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਰਲ ਅੱਗ ਅਚਾਨਕ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ,
ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਕਬੀਲੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮਾਰੇ ਗਏ
ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ, ਐਂਥਨੀ ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਜਨੂੰਨ ਸੀ।

ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਬਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ
ਹਾਰ ਗਿਆ। ਐਂਥਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਕਤਲੇਆਮ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ ਸਨ ਬੇਰਹਿਮ ਹੱਥੋ-ਹੱਥ ਲੜਾਈ। ਅਖੀਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਿਆ।
ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਵੱਡੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਘੇਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨੇ ਸੰਭਾਲੇ ਗਏ ਸਨ।

ਉੱਥੇ ਐਂਥਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਰਾਜਾ। ਰਾਜਾ

ਐਂਥਨੀ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਐਂਥਨੀ, ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਿਪਾਹੀ, ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ
ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਂਥਨੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਮੰਦਰ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਪੱਤੇ 'ਤੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ
ਅਤੇ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਕਲਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਜਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ 'ਤੇ ਭੁੱਖਮਰੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੇਰਵਾ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲਿਆ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਏਰੀਅਲ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ।
ਸਾਲ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ।

ਐਂਥਨੀ ਅਤੇ ਏਰੀਅਲ ਨੂੰ ਵੱਖ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ
ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ।
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਏਰੀਅਲ ਅਤੇ ਐਂਥਨੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਤੀਬਰ ਅਤੇ
ਇਤਫ਼ਾਕੀਆ ਜਾਪਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਰਥ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੁਣ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਹਸ।

ਐਂਥਨੀ ਅਤੇ ਏਰੀਅਲ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਲੱਭ ਸਕਣ।

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਕੱਠੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ
ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਲੱਭਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਲੱਭਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 12

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਨਾ ਬਣਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ: ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਜੀਵਨ ਜੀਵਾਂਗਾ ਅਤੇ, ਇਸ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ, ਘੱਟ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇਤਾ ਕਮਾਵਾਂਗਾ।

ਫਰੈਡਰਿਕ ਮਹਾਨ

ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਏਅਰ-ਕੰਡੀਸ਼ਨਿੰਗ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਹੁਣ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਭਿੱਜ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਤੱਕ ਵਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੰਬਦੀ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮਲੇਰੀਆ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਠੰਢ ਅਤੇ ਭੜਕਾਊ ਗਰਮੀ ਦੇ ਬਦਲ ਵਜੋਂ। ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ। ਇਹ ਮਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ, ਦਰਦਨਾਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।

ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰੀ ਦੌਰੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਟਿਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੜ੍ਹ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਪਸੀਨਾ ਵਗਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਭਿੱਜਦੇ ਪਸੀਨੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਬੇਅਰਾਮੀ ਉਸਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹਾਂ... ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਟੈਨਡ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ," ਉਸਨੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਭਾਰੀ ਮਾਲ... ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਖਜੂਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਹਾਂ... ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ... ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਹਾਂ।"

ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰਾਪੇ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ... ਇੱਥੇ ਸੋਨਾ ਹੈ।

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ... ਦੂਰ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗੇ। ... ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... ਇਹ ਸਰਾਪੇ ਜਗ੍ਹਾ!"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
“ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ,” ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ... ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।” ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਲਾਹਾਂ ਸਮੇਤ ਤੇਜ਼ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਮਾਲ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਉੱਥੇ ਹਨ। ... ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹਨ... ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਜੋ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ,” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸੀ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਂਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਤਿੰਨ... ਦੋ... ਇੱਕ। ਜ਼ਰੂਰ ਆਓ!"
ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਢੱਕਣਾਂ ਹੇਠੋਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ... ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। . . . ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ।" ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। . . . ਓ ਹਾਂ, ਉਹ ਜੁਆਨ ਹੈ... ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਠਾਠ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੇਡਰੋ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਸੀ, ਜੁਆਨ ਪੇਡਰੋ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਹ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ।
"ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ। ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ।"
ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਉਸ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।
ਕੀ ਪੇਡਰੋ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖੇਗਾ? ਕੀ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਦੀਆਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ, ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਮਿਲਣਗੇ?
ਮੈਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ।
"ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ, "ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਮਲਾਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਿਓ - ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ।"
"ਤਿੰਨ... ਦੋ... ਇੱਕ। ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਹੈਂ।"
ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। “ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਰਕ ਦਾ ਬੁਖਾਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ!” ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰੀ ਪਸੀਨਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਲਾਹਨਤ!" ਉਸਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ... ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ... ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ... ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਇਸ ਰੱਬ-ਤਿਆਗਿਆ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਹੋ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਜੰਗਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। . . . ਬੁਖਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਣਗੇ। . . . ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ।" ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਲਾਹ ਦਾ ਹੁਨਰ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਬੁਖਾਰ ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਸੋਗ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਨਮੂਨੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਛੋੜੇ। ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੇ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੱਭ ਸਕੇਗਾ? ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕੇਗਾ?

ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਮੂਨੇ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਕ੍ਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿਪਾਹੀ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ।

"ਮਾਫ਼ੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। . . . ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਣ ਲਈ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਧਰਮ, ਨਸਲਾਂ ਅਤੇ ਕੌਮੀਅਤਾਂ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਘੋਰ ਗਰੀਬੀ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਖ ਬਦਲਣਗੇ, ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ।

ਆਪਣੇ ਗੀਤ "ਟੀਅਰਸ ਇਨ ਹੈਵਨ" ਵਿੱਚ, ਏਰਿਕ ਕਲੈਪਟਨ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਾਂਗੇ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾਂਗੇ, ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ?
ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਬਸ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਊਰਜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਝਲਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਦਿਲ ਤੋਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ। ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ ਜੋ ਅਕਸਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਡਗਮਗਾਣਾ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਮੌਜੂਦਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਕਸਰ ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਰੀਰਕ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਵਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਵਾਕੰਸ਼ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਾਗ ਜਾਂ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਫੜੋ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।
ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੀ ਏਰਿਕ ਕਲੈਪਟਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਗੀਤ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਏਰਿਕ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜੇਗਾ? ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਵਿੱਚ

ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ?
ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਊਰਜਾ, ਰੌਸ਼ਨੀ, ਜਾਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਅਵਤਾਰ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਕਸਰ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ।
ਕਲੈਪਟਨ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਵੇ, ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜਨਮਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਜਾਣਨਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਫੜਨਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਲਿਆਉਣਗੇ।
ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਤ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ, ਤਰਜੀਹਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 13

ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਹੈ;
ਉਹ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉੱਠਦੀ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤਾਰਾ,
ਇਸਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੀ,
ਅਤੇ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,
ਪੂਰੀ ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ
ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ,
ਪਰ ਅਸੀਂ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਹੈ!

ਵਿਲੀਅਮ ਵਰਡਜ਼ਵਰਥ

ਕਈ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਗ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਆਵਰਤੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਤਮਾ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਯਾਦਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਈਆਂ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅੱਜ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਇਸ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਆਵਾਜ਼, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਡੁੱਬ ਗਈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਮੋਹਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਦਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਿਆ, ਉਸਦਾ ਪੱਧਰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੱਕਰਦਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਗ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ, ਇੰਨੀ ਜਵਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ।” ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੁਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹਕੀਕਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਚੁੱਪ ਕਈ ਵਾਰ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਸਾਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਰਾਮਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਗਲ੍ਹ ਤੋਂ ਹੰਝੂ ਵਗਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
“ਉਹ ਹੁਣ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ,” ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। “ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ।” ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਰੱਖ ਕੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। “ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ!" "
"ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ... ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"'ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ,' ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। 'ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਮਰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਤਮਾ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਓ।' ਇਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ?"
“ਹਾਂ, ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
"ਕੀ?" ਮੈਂ ਝਿੜਕਿਆ।
"ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। . . . ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇਗੀ। . . . ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ।"
"ਉਹ ਕੀ ਹੈ?"
"ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ। ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਡੋਨਾਹੂ" ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨਕੁੰਨ ਅਤਿ-ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲੀ-ਇਕਤਾਲੀ ਸਾਲਾ ਔਰਤ ਜੈਨੀ ਕੋਕੇਲ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਸੋਨੀ, ਉਮਰ ਪਚੱਤਰ ਸਾਲ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ, ਫਿਲਿਸ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ 69 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬ੍ਰਾਈਡੀ ਮਰਫੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ।
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਜੈਨੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅੱਠ ਬੱਚੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਨਾਥ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੱਥ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਸੀ।

ਜੈਨੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ, ਪਰ ਕਈ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੁਚਲਣ ਵਾਲੀ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਫੰਡ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੈਨੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਯਾਦਾਂ ਅਸਲੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੈਨੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੋਤ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਸਟਨ ਦੇ ਅੱਠ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਲੱਭੇ, ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਔਰਤ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 1932 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅੱਠਵੇਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਸਟਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜੈਨੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਰੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ "ਮਰੀ ਹੋਈ" ਮਾਂ।
ਅਤੇ ਮੈਂ "ਡੋਨਾਹੁਏ" ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ "ਬੇਨ ਕੇਸੀ" ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕ੍ਰਮ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਜਾਂ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਸ਼ੋਅ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੂਖਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਬਣਾਵਾਂ।
"ਬੇਨ ਕੇਸੀ" ਸ਼ੋਅ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾ. ਬੇਨ ਕੇਸੀ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨਿਊਰੋਸਰਜਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ "ਆਦਮੀ... ਔਰਤ... ਜਨਮ... ਮੌਤ... ਅਨੰਤ" ਕਿਹਾ। ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼। ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਰਹੱਸ, ਅਣਉੱਤਰ ਬੁਝਾਰਤਾਂ। "ਡੋਨਾਹੂ" 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਹਰ ਵਜੋਂ ਹਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਬੇਨ ਕੇਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਨ।
ਆਦਮੀ? ਔਰਤ? ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਲਿੰਗ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਨਸਲਾਂ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਜਨਮ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜੰਮਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਮਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਮੌਤ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਬਕ, ਜਾਂ ਗੁਣ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਆਰ . . . ਮੁਆਫ਼ੀ . . . ਸਮਝ . . . . ਸਬਰ . . . ਜਾਗਰੂਕਤਾ . . . . ਅਹਿੰਸਾ . . . ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਰ .
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜੈਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਢੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆਇਆ।

"ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਜਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਵੱਢੇਗਾ ਵੀ।" ਕਰਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਆਣਪ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ, ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ।
ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਜੈਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਿਆਰ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪੁਨਰ-ਏਕਤਾ ਊਰਜਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 14

ਮੇਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ: ਜੀਓ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖ ਸਕੋ - ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਓਗੇ!
ਨੀਤਸ਼ੇ
ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਲ, ਜਾਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੁਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ। “ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗਲਿਆਰੇ ਜਾਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ, ਜਿਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਸਿਰਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੀਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚੇਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਵੱਲ ਜਾਓ।
"ਪੰਜ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾਓ।"
"ਚਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘੋ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓ।"

"ਤਿੰਨ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੋ।"
"ਕਲਪਨਾ, ਕਲਪਨਾ, ਅਸਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਪ੍ਰਤੀਕ, ਰੂਪਕ, ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਸੁਮੇਲ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਚਣ, ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੱਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਦੋ। ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ, ਲਗਭਗ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ 'ਇੱਕ' ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੋ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣ ਦਿਓ।"
"ਇੱਕ! ਉੱਥੇ ਰਹੋ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ? ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।"
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲੀਵੇਟਰ; ਇੱਕ ਸੜਕ ਜਾਂ ਰਸਤਾ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਸਲ ਪੁਲ; ਇੱਕ ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਧਾਰਾ, ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰ ਕਰਨਾ; ਇੱਕ ਟਾਈਮ ਮਸ਼ੀਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਕੰਟਰੋਲ ਪੈਨਲ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਹ ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਣਗਿਣਤ ਰਸਤਿਆਂ ਜਾਂ ਪੁਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ। ਪੇਡਰੋ ਲਈ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਮਖੌਟੇ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ।
"ਉਸਦਾ ਨੱਕ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦੰਦ ਹਨ। ਮੂੰਹ... ਬੁੱਲ੍ਹ... ਅਜੀਬ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਹਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗੋਲ ਹਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਹੈ... ਦੇਵਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।"

"ਕੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ... ਉਹ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਸੀਂ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਉਗਾ ਸਕਦੇ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੈਲੰਡਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿੱਥੇ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਪੱਥਰ ਦੀ ਬਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਾਪਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਾਪ ਲਈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। . . . . ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਦੋਂ ਲੱਗਣਗੇ।"
"ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਭਿਅਤਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਇਸਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ, ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ। ਬਾਕੀ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। "ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਅਤੇ ਡਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਈਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜੋ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਗਠਜੋੜ ਹੈ।"
ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੰਟਰੋਲ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਗੱਠਜੋੜ ਸਦੀਵੀ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕਦੇ ਬਦਲਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀਆਂ।
"ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ... ਇਸ ਲਈ ਲੋਕ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸੋਕਾ ਜਾਂ ਭੂਚਾਲ ਜਾਂ ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਫਟਣਾ। ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ... ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵਤੇ... ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ... ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ

ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਪੇਡਰੋ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। . . . ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਚੱਕਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਗ੍ਰਹਿਣ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਣਨਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ . . . ਪਰ ਇਹੀ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।" ਪੇਡਰੋ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਮੇਰੇ ਉਕਸਾਏ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਪੁਜਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਵਿਚੋਲੇ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੋਚਿਆ।
“ਚਲੋ,” ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
"ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। "ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵੀ।"
“ਲੋਕਾਂ ਦਾ?” ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। “ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਡੁੱਬਣ ਲਈ ਰਸਮਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਰਸਮਾਂ ਹਨ। . . . . ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ!” ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਭੜਕਦੇ ਹੀ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। “ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸਦੀ ਬਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸਨੂੰ ਜੀਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਰਨਾ ਹੈ।”
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਮੀ ਬਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਗਣਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ।"

"ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਲੋਕ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਬੁੱਧੀ, ਅਜਿਹੀ ਬੁੱਧੀ, ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਖੌਤੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਡਰ, ਗੁੱਸਾ, ਈਰਖਾ, ਨਫ਼ਰਤ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਦੇਵਤਾ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਸਲ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਵਤਾਰ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਵਰਜਿਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਵਜੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਿੱਖਣ ਦਿੰਦਾ। ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੰਦਾ।"
"ਪਰ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ," ਮੈਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। "ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਅਣਜਾਣ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
ਪਾਦਰੀ ਮੈਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰਾਜਨੀਤੀ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਚਲੋ," ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੁੱਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
"ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਝੰਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਬੇਘਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦਾ ਉੱਚਾ ਮਨ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਸਕ ਹੁੰਦਾ।

ਨਵੰਬਰ 1992 ਵਿੱਚ, ਗੈਲੀਲੀਓ ਨੂੰ ਚਰਚ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ "ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਮ-ਧਰੋਹ" ਲਈ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਸੂਰਜ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ। ਗੈਲੀਲੀਓ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂਚ 1980 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ। 1633 ਵਿੱਚ ਇਨਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸੌ ਉਨਾਨ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬੰਦ-ਮਨ ਅਕਸਰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਬੰਦ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ, ਉਹ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਨਵੇਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। . . . ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 15

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੌਤ ਰਹਿਤ ਹਾਂ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਹੱਸਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਘਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।

ਵਾਲਟ ਵਿਟਮੈਨ

ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਰਿਸ਼ਤੇ, ਡਰ, ਕੰਮ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਛਾ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਉਤੇਜਨਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਕੇ ਨੀਂਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਗਾਉਣਗੀਆਂ। ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਕਾਰਜ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੱਬੀਆਂ ਜਾਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਬਚਪਨ, ਬਚਪਨ, ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਕਸਰ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਭਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਜਾਂ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।

ਸੁਪਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਇਹ ਖਾਸ ਸੁਪਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਟੱਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੁਪਨੇ ਸਾਰੇ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਪਨਾ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸੰਚਾਰ ਕਿਸੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੂਤ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਨੇਹੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਯਾਤਰਾ" ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਉਹ ਜੋ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਤਾਂ déjà vu ਜਾਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਯਾਤਰੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀਆਂ। ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਦੌਰਾਨ ਆਮ ਹਉਮੈ ਅਤੇ ਬੋਧਾਤਮਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਹਲਕੀ ਹੋ ਕੇ ਸਵੇਰ ਹੋ ਗਈ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ।

*

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਚਿੰਤਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲੋਕ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਬੁੱਢੀ" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਸੀ।
"ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਮ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਵਧੇਰੇ ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੁਪਨੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ

ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਲਸੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੇਰਵੇ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ, ਜੇ ਪੂਰਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ।
ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਕਿ ਵੇਰਵੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰ ਗਏ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਲੈਂਪ ਜਾਂ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਕੰਧਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਛੱਡੀ।"
"ਕੀ ਕੰਧਾਂ ਗਰਮ ਸਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤਾਂ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਗਰਮੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੈਲਫ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸਪਿੰਕਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਲਗਭਗ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਬਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਾਂਗ।" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੁਰਸੀਆਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਪਿੰਕਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਦ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਪਿੰਕਸ ਦੀ ਬੁਝਾਰਤ ਯਾਦ ਆਈ। ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ? ਆਦਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰੀਂਗਦਾ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਰਨ ਲਈ ਸੋਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸ ਬੁਝਾਰਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਨਾਲ।"
"ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਓਡੀਪਸ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੁਝਾਰਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਦੇ ਹੋਰ ਅਰਥ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਪਿੰਕਸ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?" ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਤਾ ਕਰ ਸਕਾਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ। "ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਲੰਮਾ, ਚਿੱਟਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੌਣ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਹਾਰਕ ਮਨ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ।
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ?" ਮੈਂ ਝਿਜਕ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਉੱਪਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਈ! ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਕੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਮਿਲੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ, ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।"
"ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ।"
"ਕੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?"
"ਸੱਚੀਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਸ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਗੁਲਾਬ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ
' ਕੰਡੇ? ' ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੱਸਿਆ।
"ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝ ਜਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਾਂਗੀ।"
ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੋਈ।
"ਕੀ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਨਹੀਂ। ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਵੀਹ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਨ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਬਹੁਤ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੋਵੇ... ਪਰ ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਚਾਰਲਸ।" ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਭਰਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਹੋਰ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।
"ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ। "ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਤੀਬਰ ਭੂਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਨੰਗੇ ਸਨ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।"
"ਫਿਰ ਕੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਵੀ ਮੈਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਕਦੇ ਵੀ... ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
"ਹੋਰ ਕੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਾਗ ਪਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੇ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"
ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ।

ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ, ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਚਿੱਠੀ ਉਦੋਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹਰੀਕੇਨ ਐਂਡਰਿਊ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡੇਵਿਡ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੋਈ, ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਡੇਵਿਡ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?
ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈਂ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਢੇ 19 ਸਾਲ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ?"
ਔਰਤ ਮੰਨ ਗਈ।
ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡੇਵਿਡ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੱਚੇ ਵਰਗਾ, ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। "ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਤਮਾ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਢੇ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੈਂਸਰ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ, ਦੁਖੀ, ਸੋਗ-ਭਰੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ? ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ?
ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਦੂਤ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਡੇਵਿਡ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ।

ਅਧਿਆਇ 16

ਇਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
ਅਣਗਿਣਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਸਿਸੇਰੋ
ਮੈਂ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰਕਤ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੋਗੇ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਹਵਾ ਠੰਢੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਵੇਰਵੇ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਖੁਦ ਹਾਂ... ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ... ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਛੋਟੇ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੇਡਰੋ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।"
ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੇਅਰ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ। ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਇਸ ਖਾਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਉਪਲਬਧ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੈਨੋਰਮਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਤਾਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਲੱਗਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। .... ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਾਮੰਡਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁੱਤਾਂ ਦੇ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ।”
ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੁਖਮਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਸਵੈ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ, ਉਸਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਲ, ਇਸ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੇਡਰੋ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਇਸ ਯਾਦ ਦਾ ਕੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੇ ਇਹ ਖਾਸ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਚੁਣੀ?"
ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਪਤਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਤਾਰੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲਾਸਾ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੰਫਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ... ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ। ... ਮੈਨੂੰ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੈ।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਤ ਦਾ ਅਸਮਾਨ ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਿੰਫਨੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ? ਕੀ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਤਾਂ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਹਨ? ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ, ਇਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਅਰਥ

ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ, ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹਦਾਇਤ ਵਾਂਗ ਆਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਵਰਗੇ ਮਰੀਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਵੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਚਾਰ, ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਕਸਰ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ, ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਰੀਜ਼। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖਾਏਗੀ।
ਜਿਹੜੇ ਮਰੀਜ਼ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ, ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਲਾਹ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਸ ਹੋਰ ਆਬਾਦੀ ਬਾਰੇ ਕੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਸਨ? ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਦੇਖਾਂਗਾ? ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ?
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈਸਾਖੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ, ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਰੂੜ੍ਹੀਵਾਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਪੈਸਾ ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ

ਅਸਲ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਰਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕਸਾਰ ਕੀਤਾ, ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਹਉਮੈ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪਾਂ ਹੇਠ ਬਰਾਬਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਖਾਸ ਹੋਣ ਦੀ, ਪਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ, ਸਿਰਫ਼ ਰੂਹਾਨੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ, ਅੰਦਰਲੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਤੋਂ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ। ਯਕੀਨਨ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਖੋਜ ਰੂਹਾਨੀ ਹੈ।
ਡਾਕਟਰ ਉੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕ ਹਾਂ। ਡਾਕਟਰ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕੋ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਬੁਲਾਰੇ ਹਨ।
ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲੇਬਲਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ (ਡਾਕਟਰ, ਵਕੀਲ, ਸੈਨੇਟਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ) ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਡੇ ਵੀਹ ਜਾਂ ਤੀਹ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਖਿਤਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਸੀ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਲੋਕ ਬਣਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਦਾਨੀ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਹੰਕਾਰ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਧੁੰਦਲੀ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਉਲਟੀਆਂ ਹਨ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਸੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 17

ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਦੇਜਾ ਵੂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲਵੈਂਡਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1206 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਰਹੱਦੀ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਗੈਲਾਟਿਨਸ ਵਿੱਚ, ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚਾਂਦੀ-ਹਰੇ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਟਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮੂੰਹ ਕਿਵੇਂ ਹਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਅਤੇ ਗਿਰਜਾਘਰਾਂ, ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਆਏ ਹੋ।

ਰਾਬਰਟ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਲਰ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਪਣੇ ਢੱਕਣਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਹਿਰਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਨ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪਹਾੜੀ ਨਦੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਿਆਂ। ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ।

"ਮੈਂ ਪਤਲੇ ਸੈਂਡਲ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। "ਗਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੰਬਾਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਮੇਰੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਵਰਗਾ ਢੱਕਣ ਹੈ। ਸਲੀਵਜ਼ ਬਹੁਤ ਚੌੜੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ

ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੰਗਣ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਭੂਰੇ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ... ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਭੂਰੀਆਂ ਹਨ... ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਹਲਕੀ ਭੂਰੀ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈਂ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ।
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
"ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ, ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ।
"ਮੰਦਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਮਿਸਰ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ... ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਲਾਈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ, ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣਨ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਾਂ। . . . ਪੁਜਾਰੀ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਚੋਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਪੁਜਾਰੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ?"
"ਓਹ, ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ। "ਉਹ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਕੋਲ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ

ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਜਾਂ ਕਾਊਂਟਰ ਜਾਂ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੌਣ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਕੋਲ ਫੌਜੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੌਣ ਬਣੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਪਾਲ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
“ਇਸ ਲਈ ਪੁਜਾਰੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕ ਕਿਹੜੇ ਕਿੱਤਿਆਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ,” ਮੈਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ," ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਈ। "ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਉਦੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਫਿਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। . . . ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸਿਖਲਾਈ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। "ਸਿਰਫ਼ ਕੁਲੀਨ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਫ਼ਿਰਊਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫ਼ਿਰਊਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੋਗੇ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਦੂਰ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਰਿਵਾਰਕ ਚੋਣ ਪ੍ਰਣਾਲੀ 'ਤੇ ਟਿਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
"ਉਹ ਕੁਝ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ। "ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨੀ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਹੀ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ... ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਬਣਨ ਲਈ, ਜੋ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ... ਬਹੁਤਾ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ।"
"ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਮਾਪੇ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲਿਆ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ। "ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਝਾਕ ਰਹੀ ਸੀ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਹੁਣੇ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਵਧੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੈ।" ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਨਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਕਰਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਸਿਖਲਾਈ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋਏ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੁਨਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੀਲਿੰਗ ਰਾਡਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਟਿਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਰੁਕੀ, ਇਹਨਾਂ ਰਾਡਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੀ ਹੋਈ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰਲ ਊਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਡੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਹੈ। . . . ਊਰਜਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। . . . ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਟਿਸ਼ੂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਰ ਰਹੇ ਜਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਟਿਸ਼ੂ ਨੂੰ ਵੀ।"

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਦਰਤ, ਸੈਲਾਮੈਂਡਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਰਲੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਵੱਖਰੇ ਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਪੂਛਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਧਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਖਦਾਈ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਮ ਖੋਜ ਹੁਣੇ ਹੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਸਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਹੀਲਿੰਗ ਰਾਡਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੋ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਟਿਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਡੰਡੇ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਊਰਜਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੋਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। "ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਡੰਡੇ ਫੜੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। . . . ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਸਿਖਲਾਈ ਉਸ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ?" ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੇ ਭੇਤ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾਂਗੀ।"
ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਹੈ... ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਰਿਵਾਜ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ।"
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਭੇਤ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸੇਗਾ। . . . ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਏਗਾ ਕਿ ਡੰਡੇ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। . . . ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਏ ਹਨ!"
"ਕੌਣ ਮਰ ਗਏ ਹਨ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।

"ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। . . . ਉਹ ਕਈ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਜਾਪ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। . . . ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਸਿੱਖੇਗਾ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਖਤਮ ਕੀਤੀ।
ਮੇਰਾ ਤਰਕਪੂਰਨ ਮਨ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗੀ ਤਰੰਗਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਦਿਮਾਗੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਾਡੀ ਆਧੁਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਸਹਿਜ ਸੂਝ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਜੇ ਵੀ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਲਾਜ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਉੱਥੇ ਊਰਜਾ ਭੇਜਦੇ ਹਾਂ... ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਰਾਹੀਂ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਸੀਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਗਰਮੀ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਖਿੰਡਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਲਾਜ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਦੂਜੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਊਰਜਾ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਾਂਗੀ।"
"ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਫੜ ਕੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਊਰਜਾ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੰਗਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ

ਨਿਕਲਦੀ ਸਫਾਈ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਵਧਦੀ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਗਈ।
ਦਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਹ ਆਖਰੀ ਤਕਨੀਕ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਹੋਰ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜਿਹੜੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਰਜਿਤ ਹਨ।"
"ਵਰਜਿਤ?"
"ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। . . . ਓਹ, ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਂ; ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ। ਹਾਥੋਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਹਾਥੋਰ ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮਿਸਰੀ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਤਿਉਹਾਰ ਅਤੇ ਨਾਚ ਦੀ ਵੀ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਥੋਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਪਤ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਰੱਖਿਅਕ ਸੀ। ਹਾਥੋਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਖਾਲੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਚੁੱਪ ਕੀਤੀ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਕੱਚ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਸਮੇਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਦਿਮ ਮਿਸਰ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਖੁਦ ਅੱਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅੱਗੇ ਵਧ

ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਔਰਤ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਲਿੰਗ ਰੁਕਾਵਟ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਗੇ। ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਮਰਦ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕੁਝ ਕੁ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕ ਸਨ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਜੇ ਵੀ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੁਣ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਅਸੀਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਫੌਜੀ ਨੇਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। . . . ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। . . . ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਾਡੀ ਸਲਾਹ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। . . . ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।" ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।
ਉਹ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗੀ, ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ... ਇਹ ਔਖਾ ਹੈ!" ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
"ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਗਿਰਾਵਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ।
"ਰਾਜਪਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਥਾਈ ਜਲਾਵਤਨੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।"
“ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ?” ਮੈਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣੀ ਪਈ।" ਉਹ ਫਿਰ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ।

"ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਡੰਡਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ... ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਿਖਾਇਆ, ਪਰ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ। . . . ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।"
"ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਦੂਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੂਰ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਹੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ। . . . ਉਹ ਜਲਾਵਤਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਂ ਮੌਤ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ... ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਰੀਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇੰਨਾ ਸੌਖਾ?"
"ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਚੁਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਬੰਜਰ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।"
ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ। ਪਿਆਰ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਗੇ?
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਯਾਦ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ, ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਭਰ ਆਈ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਜੇ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਚ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ। ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਪਰ

ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਭਰਾ, ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਆਤਮਾ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਜੇ ਨਹੀਂ।

ਮੈਨੂੰ ਰੂਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗ ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੱਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੱਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ, ਰੂਹ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਪੱਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਟਹਿਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਟਾਹਣੀ 'ਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਸਬੰਧਤ ਹੋ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਅੰਗ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਰੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਪੱਤਿਆਂ ਜਾਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਨੇੜਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਣੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਹਨ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹਨ।
ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਰੁੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਪੱਤੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਟਾਹਣੀ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ।
ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਹੋਰ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਮਿਲੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਬੰਧ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਬਹੁਤ ਸੰਖੇਪ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੜਕ 'ਤੇ ਭਿਖਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਭਿਖਾਰੀ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਪੰਜ ਮਿੰਟ, ਇੱਕ ਘੰਟਾ,

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ, ਇੱਕ ਦਹਾਕਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 18

ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ
ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ
ਉਹ ਮੰਗਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . . . ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਟਾਲਸਟਾਏ
ਉਸਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਜੀਵਤ ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੱਬ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਛਿੱਟੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਬਾਹਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।
ਸੈਸ਼ਨ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੇਜ਼ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਮਨ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ, ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ ਜੋ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਭਰਿਆ। "ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਕੁਚਲੇ ਹੋਏ ਹਨ... ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਾ। "ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਗੰਜਾ ਅਤੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਸਾਈਡ ਬਰਨ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੇਠਾਂ ਕਟਵਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।"

ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਦਾ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ।
"ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। "ਪਤਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਜਾਓ।"
"ਮੇਰੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਮੇਰਾ ਨੱਕ ਚੌੜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਬਹੁਤ ਪੀਲੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਰੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ; ਕਈ ਵਾਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਡਾਕਟਰ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਰੀਬ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ।”
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ..."
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ।"
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ?" ਮੈਂ ਨਾਜ਼ੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਥਾਮਸ... ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਥਾਮਸ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਹੈ?"
"ਇਹ ਡੀ... ਡਿਕਸਨ ਜਾਂ ਡਿਰਿੰਸ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ... ਮੇਰੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਗਲਤ ਕੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹਾਂ... ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ। ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!" ਉਹ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। "ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ... ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
“ਕੀ 'ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ'?” ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਮੇਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਮਰ ਗਿਆ। ਬੁਖਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। . . . ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਪਤੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਪਿਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਿਆ!"
"ਕਈ ਵਾਰ ਮਰੀਜ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਠਾਰਾਂ-ਸੌ ਵਿੱਚ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਥਾਮਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਲੇਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਕੇ।
ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਥਾਮਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਮਝ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿੰਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
“ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਥਾਮਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ।
"ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। . . . ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ

ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਥਾਮਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਥੈਰੇਪੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਉਦੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਤੋਂ ਉਭਰਿਆ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਇਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਕਿਉਂ ਚੁਣੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬੌਧਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਤਮ-ਵਿਨਾਸ਼ ਵੱਲ ਧੱਕ ਦੇਵੇ।
"ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ! ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ!” ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ। . . . ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹਾਂ। . . . ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਪਰ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਜੇ ਨਹੀਂ। . . . ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
"ਕੌਣ ਹੈ ਉੱਥੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ। ਉਸ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਹੈ।"
"ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ?"
"ਕਿ ਮੈਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ।"
"ਕੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਵਾਬ ਹੁਣ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਇਹ ਥਾਮਸ ਸੀ, ਜਾਂ ਪੇਡਰੋ, ਜਾਂ ਕੋਈ

ਹੋਰ? ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਵੱਲ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਝਪਕਿਆ। ਸਿਵਾਏ ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਉਹ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੱਭਦੇ ਹੋ। ਨਤੀਜੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਦੋਵੇਂ ਡਾਕਟਰ, ਥਾਮਸ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ, ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੁਨੇਹਾ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਪੇਡਰੋ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਵਧੇਰੇ ਯਕੀਨੀ, ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ!"
ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਛਪ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਚਮਕਦਾਰ ਮਹਿਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਰਿਤ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ - ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਨੱਚਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੇਸ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਸਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਪੋ। ਇਲਾਜ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਇਲਾਜ ਦਿਲ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ: ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ।
ਸਦੀਵੀ ਬੁੱਧੀ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੁਝ ਕੁ ਦੁਆਰਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੇਡਰੋ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਨਾ ਕਰੇ। ਪਰ ਨੁਕਸਾਨ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋ

ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੋਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਯਾਦ ਰੱਖੇਗਾ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਘੇਰ ਲਵੇਗੀ?

ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ "ਅਸਫਲਤਾ"। ਓਹੀਓ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਥਾਮਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ। ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਦਰਦਨਾਕ ਅਨੁਭਵ।
ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜੋ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯੇਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਕਲੀਨਿਕਲ ਰੋਟੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਲ ਰੋਗਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡੈਨੀ, ਇੱਕ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਲਮਜ਼ ਟਿਊਮਰ ਸੀ। ਇਹ ਗੁਰਦੇ ਦਾ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਟਿਊਮਰ ਹੈ ਜੋ ਲਗਭਗ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਓਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕੈਂਸਰ ਲਈ ਸੱਤ ਸਾਲ ਨੂੰ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਡੈਨੀ ਮੇਰੇ ਡਾਕਟਰੀ ਕਰੀਅਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਸਲੀ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਤਜਰਬਾ ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ, ਲੈਕਚਰ ਹਾਲਾਂ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਅੰਤ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਬੈਠਣ ਦਾ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਕਲੀਨਿਕਲ ਤਜਰਬਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਵਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਾਫ਼ੀ ਤੱਥ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤ। ਵਿਹਾਰਕ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਟੈਸਟਾਂ ਲਈ ਡੈਨੀ ਦਾ ਖੂਨ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਉੱਨਤ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਸਕਟ ਵਰਕ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੀ।
ਡੈਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਖਾਸ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ।
ਡੈਨੀ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜੀ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਕੀਮੋਥੈਰੇਪੀ ਇਲਾਜਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਝੜ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਢਿੱਡ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ

ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।
ਮੈਂ ਇਲਾਜ ਟੀਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਟਰਨ, ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਕਲੀਨਿਕਲ ਦਵਾਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੋਲ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਡੈਨੀ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਈ ਘੰਟੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਕਸਰ ਡੈਨੀ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਕੈਫੇਟੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਖਾਣਾ ਵੀ ਖਾਧਾ। ਉਹ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਰੈਲੀ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਵੀ ਸਨ।
ਅਚਾਨਕ, ਡੈਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਾਹ ਦੀ ਲਾਗ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਟੀਮ ਦੇ ਹੋਰ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਂਟੀਬਾਇਓਟਿਕਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਗਏ, ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਡੈਨੀ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਰਿਹਾ, ਬੇਵੱਸ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਮਾਰੀ ਜਿੱਤ ਗਈ। ਡੈਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਅਤੇ ਜੱਫੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ ਕੁਝ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ "ਅਸਫਲਤਾ" ਹਰ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਥਾਮਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ।

ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਬੇਬਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਵਿਖੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਸਫਲ ਕਰੀਅਰ ਔਰਤ, ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਪੈਰਾਨੋਆਡ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ, ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੈਰਾਨੋਆ ਵਿਗੜਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਲਾਹਕਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਲੱਛਣ ਅਤੇ ਟੈਸਟ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ, ਮੇਨੀਆ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਮ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਨ। ਦੂਰ ਪੂਰਬ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਿਗੜਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਨੇ ਇੱਕ ਪਰਜੀਵੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਐਂਟੀਬਾਡੀਜ਼ ਦਿਖਾਏ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਇਲਾਜ ਨੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਗੜ ਗਈ।
ਫਿਰ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਬੇਬਸੀ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਜਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਇਹੀ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਧਾਰਨਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਸਮਝ ਦਾ ਮਲ੍ਹਮ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਡੈਨੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 19

ਜਾਂ ਕਦੇ ਨਾਈਟਲੀ ਸਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ
ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਬਰ ਤੱਕ,
ਮੈਂ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਸੀ।
ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਗੁਲਾਮ ਸੀ।
ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ,

ਮੈਂ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੰਕਾਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ...
ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਚਮਕੇ ਹਨ
ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਬਰ 'ਤੇ
ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਦੁਆਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ
ਉਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ।
ਜਿਸ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੁਚਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਧੱਬਾ ਹੈ,
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੁਚਲਦਾ ਹੈ।
ਪੁਰਾਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ,
ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ।
ਤੇਰੀ ਸਖ਼ਤ ਬੇਵਫ਼ਾਈ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ,
ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਤੋੜਦਾ ਹਾਂ।

ਵਿਲੀਅਮ ਅਰਨੈਸਟ ਹੈਨਲੀ

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਵਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਤਾਰੀਖਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਚੱਲਿਆ ਸੀ। ਬੌਬ ਉਸਨੂੰ ਟਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਫਲ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤ ਸਾਂਝੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੌਬ ਦੇ ਹੋਰ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਕਮੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਤਹੀ ਜਾਂ ਬੇਸਮਝ ਨਿਕਲਣਗੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਮੀਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ," ਬੌਬ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ। "ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ, ਵਧੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਬੌਬ ਸਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਕਈ ਵਾਰ ਜਵਾਬ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ।"

ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੌਬ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਡੇਟ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਡਿਨਰ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਏ ਸਨ, ਲਗਭਗ ਪੂਰੇ ਚੰਦ ਦੀ ਠੰਢੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹਵਾ ਨਾਲ ਉੱਡਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਛੇੜਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਜਵਾਬ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕੀਤਾ।
ਦੂਜੀ ਡੇਟ ਠੀਕ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਸੱਚਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ।
ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਚੁਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦੋਂ।
"ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁਣਦੀ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਹਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸਫਲ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਓ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਰਭਰ ਅਤੇ "ਸੁਰੱਖਿਅਤ" ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉਸਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਬਾਅਦ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ; ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਰੀਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਚੌੜੇ, ਘੁੰਮਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਯਾਕ ਵਰਗੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਚੁਸਤ ਘੋੜਿਆਂ, ਵੱਡੇ ਗੋਲ ਤੰਬੂਆਂ ਅਤੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ। ਇਹ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ 'ਤੇ ਉਡਾਣ ਭਰੀ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਰੱਖਿਆਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਚੌੜੀਆਂ, ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਮਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਕਾਰਨ ਨੌਜਵਾਨ ਯੋਧਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜੀ ਗਈ, ਉਹ ਹਮਲਾਵਰ ਭੀੜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿਓ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।
"ਤੂੰ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹੇਂਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇਗੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਫੜੀ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਠੋਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਦਾਸੀ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਧੁਖਦੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਸੁੱਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦ ਰਹੀ, ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਇੱਕ ਕਠੋਰ ਦਿਲ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੇਲ੍ਹ ਇੰਨੀ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ਾਲਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

“ਚਲੋ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ,” ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। “ਚਲੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ਉੱਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ।” ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਗਿਣਿਆ।
"ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ, ਵੱਡੇ ਹੋਣ, ਹੱਸਣ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਿਆਰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ।"
“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ,” ਉਸਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਹਾਂ...ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ!" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੀ ਵਾਂਗ ਅਪਣਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਝੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਖੰਭਾਂ ਨਾਲ,” ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ!" ਉਸਨੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਕਤਲੇਆਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ? ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਸਨ?"
"ਪੂਰਬ ਤੋਂ, ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਰੇ... ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੋਚਿਆ। "ਨਹੀਂ। ਇਹ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ, ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਚੀਨ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ। . . . ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੂਰਬੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ।"
"ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਚਲੋ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵੁਕਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅੱਕ ਗਏ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਹੁਣ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈਂ? ਸਬਕ ਕੀ ਸਨ? ਤੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ?"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਨਾਲ, ਬਿਮਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। . . . ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। . . . ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਬੱਚੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਮਾਸੂਮ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨਾਲ, ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। . . . . ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ।"
ਉਹ ਫਿਰ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਬੋਲਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਤਰਲ ਵਾਂਗ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਇਹ ਤਰੇੜਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਾਲੀ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸੀਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਲੋਕ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਝੂਠੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕਰਕੇ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿਆਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਵੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਡਾ. ਹੈਰੀ ਹਾਰਲੋ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਯਾਦ ਆਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੂਹਣ, ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ, ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨੌਜਵਾਨ ਬਾਂਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਜਕ ਨਹੀਂ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਰ ਵੀ ਗਏ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ।
ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੇਖੋ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼, ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ, ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।"
ਉਹ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
"ਰੱਬ ਇੱਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। "ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਕੰਪਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਕੰਪਨ ਦੀ ਦਰ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦਾ ਭਾਫ਼, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼, ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾਪਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਿਖਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਯਾਦ ਆਏ, ਜੋ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਮਰਾ ਵੀ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਲਾਜ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ, ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਵਿਛੋੜਾ ਹੀ

ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਇੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸ਼ੀਤਸੂ, ਜਾਂ ਐਕਯੂਪ੍ਰੈਸ਼ਰ, ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਵਰਣਨ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਰੋਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਕਰਵਾਏ। ਮੈਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਯਾਦਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਭਾਈਚਾਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਲੈਟੋ ਅਤੇ ਅਰਸਤੂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਅਤੇ ਗੁਫਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਮਾਰੂਥਲ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਕਲਾਸੀਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਰੇਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਿੱਖਿਆ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ਾਇਦ ਏਸੇਨ ਪਿੰਡ ਸਨ।
ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਦਾ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ।
ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੁੜਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭੂਰੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰੂਥਲ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਗ੍ਰੇਟ ਪਿਰਾਮਿਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਿਨਾਗੌਗ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਅਧਿਆਇ 20

ਹੇ ਨੌਜਵਾਨੋ ਜਾਂ ਨੌਜਵਾਨੋ, ਜੋ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣੋ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਦਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਦਤਰ ਰੂਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓਗੇ, ਜਾਂ ਜੇ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਤਾਂ ਬਿਹਤਰ ਵੱਲ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਹਰ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲੋਗੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਝੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਰਗ ਦਾ ਨਿਆਂ ਹੈ।
ਪਲੈਟੋ
ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਚੁੱਪ ਵੱਟਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? ਛਲਾਵਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ। ਇਨਕਾਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭੇਸ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ, ਭਟਕਣਾ, ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਭੱਜਣਾ, ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋ ਜੋ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਭੇਸਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਉੱਭਰ ਰਿਹਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਜਾਦੂਈ-ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ।
ਪਿਛਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਲੱਭਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਲਾਸੇ ਅਕਸਰ ਜੋੜੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਉਭਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਨਾਂ 'ਤੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਵੀ ਸੀ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਮੈਚਮੇਕਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਮੈਂ ਵਿਚਲਿਤ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਨਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਕੀ ਮੈਂ "ਸੰਜੋਗਾਂ" ਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੀ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਉੱਭਰਿਆ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆਈ। "ਏਲੀ?" ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਉਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਭਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਚਮੜੇ ਦੇ ਪਹਿਨੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਘਸੀਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਘੱਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਧੀ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਤਾਲਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ।
ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੋਚਿਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਦਿਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਿਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਨਾਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ।"
ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ!"
ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਧਮਾਕੇ ਵਾਂਗ, ਅਚਾਨਕ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ।
“ਏਲੀ,” ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਏਲੀ ਹੈ?”
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਡੂੰਘਾਈ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਅਲੀਹੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਏਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। . . . ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਮੈਂ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ। "ਇਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।"
ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ? ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਹਿਜ ਝਟਕੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਦਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਜਵਾਬ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਪਹੇਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਗੁੰਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਬੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਲੱਭਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ? ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਬਹੁਤੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਕਦਮ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ।
ਇਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੁਮਿਆਰ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਪਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ "ਗਲਤੀ ਨਾਲ" ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਘਸੀਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ, ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਧੂੜ ਭਰੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਏਲੀ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਫਲਸਤੀਨੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਇਕੱਠੇ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਰੀਰਕ ਵਰਣਨ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਾਮ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ। ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋੜਿਆਂ ਨਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਇੰਚਾਂ ਅਤੇ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰਟ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਦੋ ਨਹੀਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਮੈਂਗ੍ਰੋਵ ਦਲਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਮਲੇਰੀਆ ਵਾਲੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਸਨ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ, ਕੋਈ ਨਾਮ, ਕੋਈ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਪੱਛਮੀ ਚੀਨ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਮੈਦਾਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੈਦਾਨਾਂ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਮੰਗੋਲੀਆ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ।
ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ, ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਲਈ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮੰਗੋਲ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਹਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੜ ਸਕਣ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾ ਸਕਣ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀ। ਬਚਪਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਉਹ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਲੇ ਸਨ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸੁੰਘ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ "ਕਾਨੂੰਨਾਂ" ਦੁਆਰਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜਬੂਰ ਸੀ, ਜੇ ਕਰਮ ਦੇ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿੱਜਤਾ ਜਾਂ ਗੁਪਤਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਲੰਘਣਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਪੇਡਰੋ ਬਾਰੇ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਕਰਮ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਤੀਜੇ ਜੋ ਵੀ ਹੋਣ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਤੀਜੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚੁਣਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਾਨਸਿਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਠੰਢਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।
ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹੁੰਦਾ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਖਟਾਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ? ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਕੁੜੱਤਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਉਜਾਗਰ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਇਲਾਜ ਕਾਰਜ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ? ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜੋਖਮ ਸਨ।
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨੋਰਥਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਲੱਭਣਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ?
ਸੌਖਾ ਵਿਕਲਪ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਕੁਝ ਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਰੀਅਰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਮੈਂ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦਖਲ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਆਇਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੁਖਮਤਾ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਪੇਡਰੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਾਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ, ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਗੋਮੇਜ਼, ਸਾਬਕਾ ਮਿਸ ਕੋਲੰਬੀਆ ਅਤੇ 1994 ਦੇ ਮਿਸ ਯੂਨੀਵਰਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਉਪ ਜੇਤੂ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਘੋੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨੰਗੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੌਤ ਪੇਡਰੋ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਮਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਈ ਹੋਰ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ।
ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਕਬੀਲੇ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਬਚ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਓਲਡ ਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਵਾਰਡ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਈ। ਇਹ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਹੈ।
ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਦਮਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੋਲਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਵਾਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸੈਸ਼ਨ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜੋੜਾ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਨੋਟਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੇਰਾਂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ। ਉਸਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਇਸ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਲੋਨੀਆਂ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਏ ਹੰਝੂ ਭਰੇ, ਉਦਾਸ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਲਗਭਗ ਜਨੂੰਨੀ ਡਰ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਪੈਟਰਨ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵੀ ਉਹੀ ਨਤੀਜੇ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਮੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਕਸਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕਾਢਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

"ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ: ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਹੇਠ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ" (ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:9)।

ਅਧਿਆਇ 21

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਗਲੇ ਲਗਾ ਸਕਾਂਗਾ।

ਮੋਹਨਦਾਸ ਕੇ. ਗਾਂਧੀ

ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿੱਛ ਦੇ ਜੱਫੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੀ ਥੈਰੇਪੀ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਕਸੀਕੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੋਗ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੀਂਦ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ, ਊਰਜਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਅਤੇ ਭੁੱਖ, ਦੋਵਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੀ।

ਪੇਡਰੋ ਦੇ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਨੂੰ ਹਰ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪੇਡਰੋ ਉਸ ਦਿਨ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਘੰਟੇਵਾਰ ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਜਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਨਾ ਆਵੇ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਕਾਰਾਂ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਟਿੱਕੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ। ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਚ ਸੀ?

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਰਵਾਇਤੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।

ਮੈਂ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।

"ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।
“ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਇਨਸਾਨ ਹੈ।”
"ਇਹ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਟਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਨਾ ਤਾਂ ਪੇਡਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ। ਨਾ ਹੀ ਦੂਜੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੇਰਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸੂਖਮ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਥਾਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਲਗਾਤਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਧੇ ਬਣਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਗੁਪਤਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੁਕੀਆਂ। ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਾਂਤਰਣ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਥੈਰੇਪੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੁਧਰ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੂਹ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਘੱਟ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਰੂਹ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਰੂਹ ਸਾਥੀ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਛਾਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੂਹ ਸਾਥੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਰੂਹ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਅਵਤਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਵਾਂਗ।

ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੂਜੀ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਿੰਸਾ, ਲਾਲਚ, ਈਰਖਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਡਰ ਦੇ ਗੁਣ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਵਿਕਸਤ ਆਤਮਾ ਲਈ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ। ਅਕਸਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿੱਖਣ, ਨਾ ਵਧਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਗਦਾ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਜਾਗਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕੰਮ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਜੰਡੇ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਠ ਯੋਜਨਾਵਾਂ, ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ

ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਇਕੱਠੇ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਜੋ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਪਰ ਜਾਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਹੋਂਦ ਦੇ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਾਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣਨਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ: ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਮੈਂ ਅਜੇ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਧਰਮ (ਜਾਂ ਨਸਲ, ਖੇਤਰ, ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ, ਬੌਧਿਕ ਪੱਧਰ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ, ਆਦਿ) ਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਬਹਾਨੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਵਿਅਕਤੀ ਰਸਾਇਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਰਸਾਇਣ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਭਰਮ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਨੂੰਨ, ਇਹ ਰੂਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਖਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਜਿਹੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਹੋਰ। ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਰਪਾ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਦਿਲ, ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਕਦੇ ਵੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵਾਂ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਫੈਸਲੇ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ, ਪਸੰਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਘੱਟ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਮਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਵੇਗਾ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਅਕਸਰ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋੜਾ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਸਾਥੀ ਜਾਗਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 22

ਹੇ ਪਾਠਕ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।

ਲਿਓਨਾਰਡੋ ਦਾ ਵਿੰਚੀ

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਰਚਨਾਤਮਕ ਦਿਮਾਗ ਉੱਚੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਹਰਤਾ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ।

ਪੇਡਰੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਲੰਡਨ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਕਾਲਜ ਦੀ ਰੂਮਮੇਟ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਹ ਇੱਕੋ ਏਅਰਲਾਈਨ ਕੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੋਸਟਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਕੈਨੀਕਲ ਖਰਾਬੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਕਿਸਮਤ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸੀ।

ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਦਲਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਏਅਰਲਾਈਨ ਉਸਨੂੰ ਨੇਵਾਰਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਬੋਸਟਨ ਲਈ ਸ਼ਟਲ ਫੜ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੇਡਰੋ ਵਾਲੀ ਹੀ ਫਲਾਈਟ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੇਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਫਲਾਈਟ ਦੇ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਚੈੱਕ-ਇਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੇਟਿੰਗ ਲਾਉਂਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ, ਉਸਦੇ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਜਾਪਦੀ

ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਪੱਧਰ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਿਉਂ? ਉਹ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਛਾਣ-ਬੀਣ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਯਾਦ ਹੈ।
ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਧਿਆਨ ਸਿਖਲਾਈ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਥਾਈ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ?
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਹੋਰ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਹੁਣ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਖਿੱਚ ਆਪਸੀ, ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਬਦਲ ਲੈਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਸਕਣ।
ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪੇਡਰੋ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗਾ, ਉਹ ਕੀ ਕਹੇਗਾ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਦੋਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਮੱਧ-ਪੱਛਮੀ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਭੂਮੀਗਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਐਂਟੀਨਾ ਹੁਣ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਸਨ।
ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਮੋਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ

ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਸੀ। ਅਸਮਾਨੀ ਨੀਲਾ ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਨੀਲਾ ਰਿੰਗ ਸੀ, ਨੀਲੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੇ ਛੋਟੇ ਹੇਜ਼ਲ ਟਾਪੂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਚਿੱਟੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਦੁਖੀ ਔਰਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, ਉਹ ਔਰਤ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ।
"ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜੋ...ਉਸਦੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਓ।"
ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਜੇ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।
ਓਰਲੈਂਡੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੇ ਹਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ ਆਏ ਹੰਗਾਮੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਭਾਵ ਨੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ।
ਬਿਜਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਰੰਟ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਜਾਗਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਸੰਪਰਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

*

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ, ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸੁਣੋ। ਕਿਸਮਤ ਆਪਣਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸਿੱਧਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਿਆਨਕ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਏਜੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਸਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਡਰ ਕਾਰਨ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਨ, ਨੇ ਕੈਰੋਲ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਕੈਰੋਲ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦੀ ਸਾਥੀ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਾਬ ਵਾਂਗ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਖਿੜਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਾਡੀ ਜਵਾਨੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਮਿਲੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਸਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ। ਕੈਰੋਲ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸੀ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਕੋਲ ਅਣਗਿਣਤ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ।
ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਏਜੰਡਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲ ਛੱਡਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਬਰੁਕਲਿਨ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਮੈਡੀਕਲ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੌਜੀ ਸੇਵਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਕਦੇ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਧੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣੇ ਰਹੇ, ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੇ।
ਪਿਆਰ ਡਰ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਰਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਖੀਰ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਕੈਰੋਲ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧੀ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਿਲ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਡਰ-ਅਧਾਰਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਕਈ ਵਾਰ ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 23

ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਹੈ।
ਵੋਲਟੇਅਰ
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੇਡਰੋ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖੋਜ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖਾਸ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਤੂੰ ਵੀ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਅਭਿਆਸ ਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਜਾਦੂਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਸੁੰਦਰ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀਆਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਦੂਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਉਭਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ।
ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ।

ਵੇਇਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ

ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ। ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਟਕੀ ਸੀ। ਵੀਸ ਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ। ਉਸਨੇ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮਿੰਟ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਭਿਆਸ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ
ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਭੈਣ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।
ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ
ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਨਨ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ
ਡੇਢ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਦਾ ਭਰਾ ਜੋ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ
ਸਾਥੀ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ
ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਵੀ ਸੀ; ਉਹ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ।
ਫੌਜੀ ਬੂਟਾਂ ਅਤੇ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ
ਵੀਅਤਨਾਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਸਥਾਨਕ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਲਾਜ ਸੀ
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
“ਪਿਆਰ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਘੋਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ,” ਵੇਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਵੈਲੀਅਮ
ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪ੍ਰੋਜ਼ੈਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮਨੋਚਿਕਿਤਸਕ, ਸੈਲੂਲਰ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਅਤੇ ਲੇਖਕ, ਡਾ. ਜੋਨ ਬੋਰੀਸੇਂਕੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਬੋਸਟਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਭਾਸ਼ਣ, "ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ" ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਸਦੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੱਚ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਸ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਹਾਰਵਰਡ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਦੀ ਫੈਕਲਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਤ

ਖੋਜਕਰਤਾ ਸੀ। ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਪੋਸ਼ਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੋਨ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।
ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਹਾਰਵਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪੋਸ਼ਣ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਰਗੇ ਫਜ਼ੂਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਹਾਰਵਰਡ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਰਵਰਡ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਪੋਸ਼ਣ ਹੁਣ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਪਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹਾਰਵਰਡ ਦੇ ਕੁਝ ਫੈਕਲਟੀ ਮੈਂਬਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੈਨ ਜੁਆਨ, ਪੋਰਟੋ ਰੀਕੋ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਦੂ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਚਪਨ, ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਭਾਗੀਦਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਪੋਰਟੋ ਰੀਕੋ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।
ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਗਾਈਡਡ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੱਖ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਪਰਛਾਵੀਂ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਨਤਾਸ਼ਾ ਠੀਕ ਹੈ।"
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ "ਬਹੁਤ ਮੂਰਖ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਨਤਾਸ਼ਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੋਰਟੋ ਰੀਕੋ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਕੁੜੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ?" ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਅਚਾਨਕ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਚੀਕ ਉੱਠੀ। "ਮੇਰੀ ਧੀ, ਮੇਰੀ ਧੀ!"

ਉਸਦੀ ਧੀ, ਜਿਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਨਾ ਨਤਾਲੀਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਤਾਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਤਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਓਨਾ ਹੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮਾਂ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਨਤਾਸ਼ਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਦਿਖਾਈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਫਿਰ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮੈਕਸੀਕੋ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਦੂ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਹੰਸ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਿਯਮਤਤਾ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਪਤੀ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਮੱਧਯੁਗੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਪਿਤਾ ਨੇ, ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਡਰ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਭਾਰੀ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੋਤ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗੀ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸੈਮੀਨਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈ, ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਆਈ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ!" ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ!

"ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ, ਹਿਊਸਟਨ ਅਤੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਗਈ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ, ਗਰਦਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ, ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਹੈ। ਦਰਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ!" ਉਹ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕੀ।
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤੇ ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਵੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਹੋਰ ਕਿਹੜੇ ਚਮਤਕਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ।

ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਦੂਈ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਲ ਹੈ।
ਇਸ ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਤੁਰਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਲੱਛਣ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੁਲ 'ਤੇ ਹੀ ਟਿਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਵੇਰਵਿਆਂ, ਨਾਵਾਂ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਨੂੰਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੈ।
ਉਹ ਰੁੱਖਾਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ

ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕਦਮ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 24

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰਹਾਂਗਾ; ਅਤੇ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਨਾਲ
ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੋ ਅਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦੇ 'ਗਲਤੀ' ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ

ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ, ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਮਝ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੀ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਰਜਨਾਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋ ਸੁਨੇਹੇ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਨੇਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਲੋ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਨਾਮ ਦਾ "ਸੰਜੋਗ" ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ।
ਕੀ ਸੁਨੇਹੇ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ? ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਿਲੋ ਤੋਂ? ਕਿਸੇ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਯਾਦ ਤੋਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਸੁਣੀ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੇਰੀ ਧੀ, ਐਮੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ: "ਅਸਲ ਹੋਂਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।" ਫਿਲੋ ਦੇ ਮੇਰੇ ਸੁਨੇਹੇ ਵੀ ਮਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ।

BLW ਨੂੰ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਮਨ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੈ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਿਓ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ
ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਆਤਮਾ ਹੈ
ਜਾਂ ਖ਼ੂਨ, ਅੱਗ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ
ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ।
ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਾਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਉਸ ਪਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਲਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ
ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ,
ਫੀਲੋ

ਦੂਜਾ ਸੁਨੇਹਾ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ।

BLW ਨੂੰ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਸਤੀ ਹੈ
ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ, ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਰਦਾ
ਹੈ
ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰ ਨਾਲ ਵੀ।
ਉਸਦਾ ਸਾਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਪਰੇ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ
ਹੈ
ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ
ਇੱਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸੁਰਾਗ।

ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਚਾਰ

ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ, ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਪੱਧਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਐਡਗਰ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨਾਲ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਯਾਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ, ਐਡਗਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਚੁੰਬਕੀ ਖੇਤਰ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਕੰਪਾਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਰਤਾਰਾ ਜਿਸਨੂੰ ਟੈਲੀਕਿਨੇਸਿਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਨਤ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਡਗਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਨਸਿਕ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਇਤਫਾਕੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੱਧਰ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ, ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਦਾਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਣਨ ਬਾਰੇ।

ਜੇ ਉਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤਾਂ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਵਾਰਸ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਨੁਭਵੀ ਗਿਆਨ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਯਹੂਦੀ ਔਰਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਨਾਲ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਚਮੜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਤਿੱਖੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੰਗਣ ਅਤੇ ਜਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਛਾਪ, ਕੋਈ ਕੱਟ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ: ਇਹ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। "ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਬਸ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੀਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਰਚ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸਬੰਧ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਸਨੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਸ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ।
ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਰਸ਼ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਵਤਾਰ ਹਨ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਵਤਾਰ, ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨਾ?
“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਕੁਝ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ?”
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਟਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਤੇ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ, ਸੇਵਾ

ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਯਾਤਰਾ ਅੰਦਰ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਦੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ, ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਫਾਇਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ।
ਸਾਡਾ ਰਸਤਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਜਿੰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਓਨਾ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਸਫ਼ਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਖੁਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ, ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਉਪਸੰਹਾਰ

ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।

ਗੋਏਥੇ

ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਤੋਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਪੇਡਰੋ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਲੰਬੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਫੁੱਲ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਡਦੀਆਂ ਤਿਤਲੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ। "ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੰਜੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ। ਕਿਸਮਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡਾ. ਵੇਇਸ ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਕਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਕੰਮ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ। ਉਸਨੇ ਆਡੀਓਟੇਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਧਿਆਨ, ਇਲਾਜ, ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸਿੱਖੋ
ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਅਭਿਆਸ।

ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ:

ਵੀਸ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ
6701 ਸਨਸੈੱਟ ਡਰਾਈਵ, ਸੂਟ 201
ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ 33143
ਫ਼ੋਨ: (305) 661-6610
ਫੈਕਸ: (305)661-5311

*